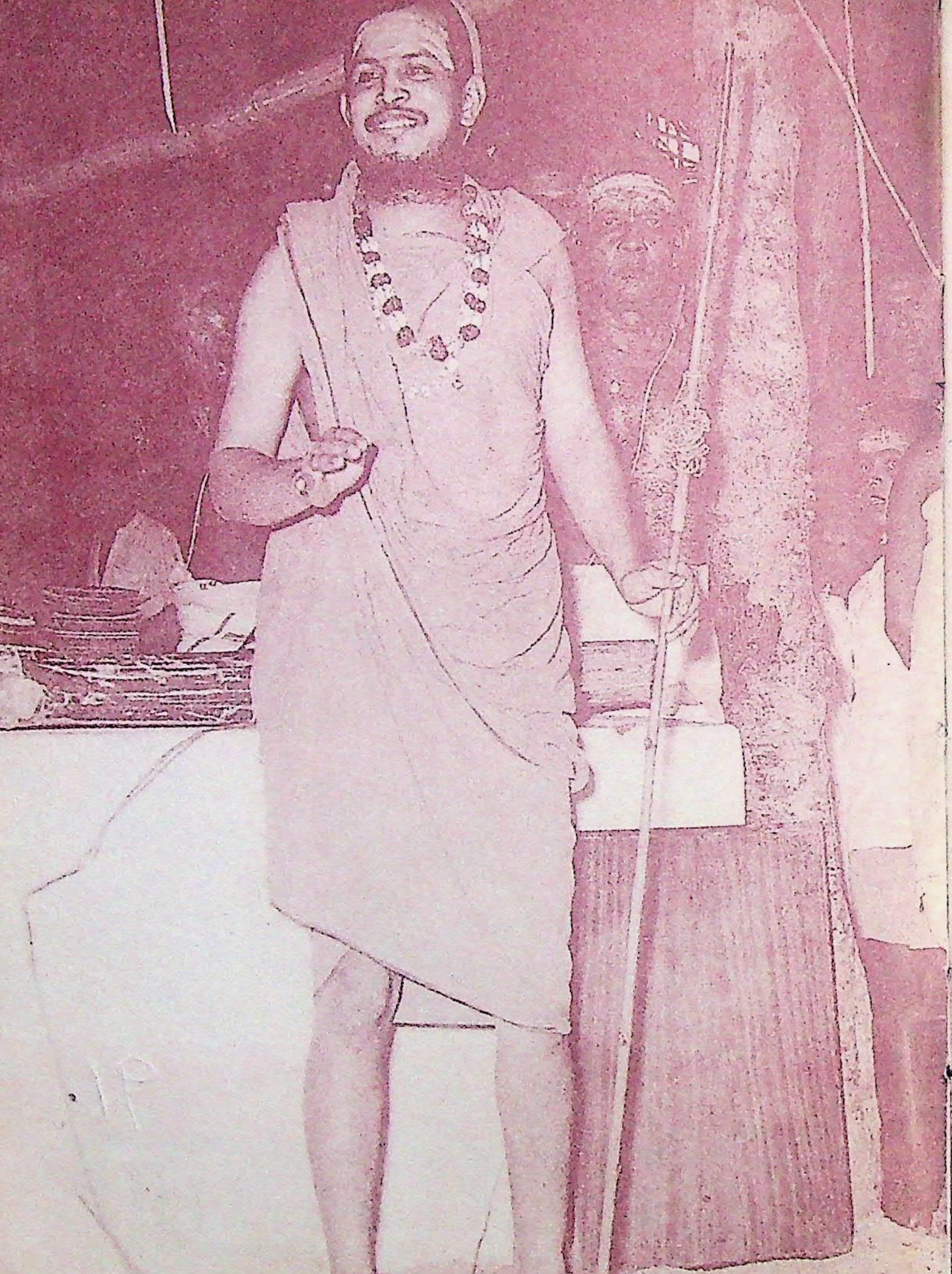

விகடன் வெளியீடு

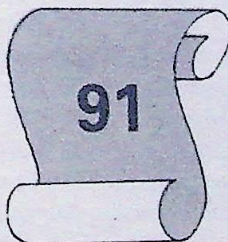
அருள் உரை

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: மார்ச், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்

அவதாரம் தோன்ற அவசியச் சூழ்நிலை

மொத்தத்தில் – இத்தனை நாழி நீட்டி முழக்கிச் சொன்னதற்கெல்லாம் ஸாரமாக – அப்போது தேச நிலைமை எப்படி இருந்ததென்றால், பூர்ணமான வைதிக மதம் மிகவும் க்ஷீணித்துப் போயிருந்தது; வைதிகம் என்று சொல்லிக்கொண்டே அப்படியில்லாத மதங்களும், வைதிகத்தைவிடத் தாங்கள்தான் நிஜமாகப் பரமாத்மாவின் ஆஜ்ஞையை அனுஸரித்து உண்டானவை என்று சொல்லிக்கொண்ட தாந்த்ரிக மதங்களும், வேதம் – பரமாத்மா என்ற இரண்டையுமே அடியோடு தள்ளிவிட்ட அவைதிக மதங்களுமாக மொத்தம் எழுபத்திரண்டு தடபுடலாகக் கிளம்பியிருந்தன.

மனுஷ்யராகப் பிறந்த எவரும் ஸரிசெய்ய முடியாத துர்பாக்யமான நிலைமை நம்முடைய புராதனமான மத நாகரிகத்துக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது. இதிலேயே பெரிய பாக்யமாக ஈச்வரனேதான் அவதாரம் செய்தாகணும் என்றும் ஏற்பட்டு விட்டது!

இங்கேதான் க்ருஷ்ண பரமாத்மா வருகிறார். அவரைத் தானே முதலில் நிறையக் குறிப்பிட்டேன்? அதற்குக் காரணமான link – பகவத்பாதாளின் அவதாரத்தில், க்ருஷ்ணரின் தொடர்பு என்ன என்பதற்கு வருகிறோம்.

ஆதியில் தாம் ஸூர்யனுக்கு உபதேசித்த ஸனாதன தர்மம், முதலில் பல காலம் பிள்ளை, பிள்ளை வழியாகப் போய் நன்றாக அனுஷ்டானத்திலிருந்துவிட்டு அப்புறம் பிற்காலத்தில் நலிவடைந்து விட்டதென்றும், அதைத்தான் தாம் இப்போது அர்ஜுனனுக்கு மறுபடி எடுத்துக் கூறுவதாகவும் க்ருஷ்ணர் சொன்னார். இதைச் சொல்லும் கீதை ச்லோகங்களையும் பார்த்தோம். அவர் நரவேஷம் போட்டுக் கொண்டு மயக்கிய மயக்கத்தில், தாம் பகவதவதாரம் என்பதையே அர்ஜுனனுக்கு மறக்கடித்திருந்தார்! அதனால் அவர் இப்படிச் சொன்னவுடன் அவன், 'இதென்ன க்ருஷ்ணா! நீ இப்போது பிறந்தவன். ஸூர்யன் என்றைக்கோ பிறந்தவன். (ஸூர்யன் அர்ஜுனன் காலத்திலும் இருந்தவனானாலும், தாம் அவனுக்கு உபதேசித்த பிறகே அந்த உபதேசத்தை அவன் எத்தனையோ யுகங்களுக்கு முன்னிருந்த இக்ஷ்வாகுவுக்கு உபதேசித்தானென்று பகவான் சொன்னதால் அர்ஜுனன் இப்படிச் சொல்கிறான்.) அப்படி யிருக்க அவனுக்கு நீ உபதேசித்ததாகச் சொன்னால் என்ன அர்த்தம்?' என்று கேட்டான்.

அபரம் பவதோ ஜந்ம, பரம் ஜந்ம விவஸ்வத: I
கதம் ஏதத் விஜாநீயாம் த்வம் ஆதௌ ப்ரோக்தவாந் இதி II
(கீதை IV.4)

இப்படி அவன் கேட்டதற்குப் பகவான், 'இதற்கு முந்தி எனக்கு எத்தனையோ ஜன்மங்கள் ஆகிவிட்டன. எனக்கு மட்டுமில்லை. உனக்கும்தான். அந்தப் பூர்வஜன்ம ஸமாசார மெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். உனக்குத் தெரியாது' என்றார்.

பஹூநி மே வ்யதீதாநி, ஜந்மாநி தவ சார்ஜுன I
தாந்யஹம் வேத ஸர்வாணி, ந த்வம் வேத்த பரந்தப II
(கீதை IV.5)

இப்படிச் சொன்னதோடு அவர் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. நிறுத்தியிருந்தால்கூட, அவரை மனுஷ்யர் மாதிரியே நினைத்துக் கொண்டிருந்த அர்ஜுனன் ஒன்றும் எதிர்க்கேள்வி போட்டிருக்க மாட்டான். 'மனுஷ்யனாகிய தனக்கு அனேக முன்ஜன்மங்களிருந்திருப்பது போலவே இந்த க்ருஷ்ணனுக்கும் இருந்திருக்கிறது. ஆனால் எப்படியோ இவன் அந்த ஜன்மாந்தரங்களை

யும் ஞாபகம் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்' என்றுதான் நினைத்து, அதோடு விட்டிருப்பான். அப்படியே கேள்வி கேட்டிருந்தால்கூட, 'உனக்கு ஏன், எப்படிப் பூர்வஜன்மங்கள் உண்டாச்சு?' என்று கேட்காமல், 'உனக்கு எப்படிப் பூர்வ ஜன்ம ஸமாசாரமெல்லாம் ஞாபகமிருக்கு?' என்றுதான் கேட்டிருப்பான். நமக்கோ அது ஒரு விஷயமே இல்லை. தான் மனுஷ்யர் என்று அவர் நம்மை ஏமாற்ற முடியாது! அதனால் ஸர்வஜ்ஞரான அந்தப் பகவானுக்கு எப்படி ஞாபகமிருந்தது என்ற கேள்வி நமக்கு எழும்பாது. ஆனால் நமக்கு வேறே ஒரு பெரிய கேள்வி எழும்பும். 'அர்ஜுனன் மனுஷ்யனானதால் கர்மாப்படி அவனுக்கு அனேகப் பூர்வ ஜன்மங்கள் இருந்து, இப்போது அவன் அர்ஜுனனாகப் பிறந்திருக்கிறான். இவரோ பகவான். இவருக்கு ஏது கர்மா? அதனாலே இவருக்கு ஏது பூர்வ ஜன்மாக்கள்? இவர் ஏன், எதற்காக, எப்படிப் பல ஜன்மாக்கள் எடுக்கிறார்? இப்போது நர லீலைக்காகப் பிறந்திருக்கிற மாதிரியே முன்னாலேயும் பிறந்திருப்பாரோ?' என்ற கேள்வி எழும்பும். நாம் இப்படிக் கேட்போம் என்று அவருக்குத் தெரியும். அர்ஜுனனுக்குத் தாம் உபதேசிப்பதையெல்லாம் வ்யாஸாசார்யாள் பாரதத்தில் எழுதி வைத்து, நாம் படிக்கப் போகிறோமென்று அவருக்குத் தெரியாதா? அதற்காகத்தானே அவர் உபதேசித்ததே? அதனால், அர்ஜுனன் ஒன்றும் கேள்வி கேட்காவிட்டாலும், நாம் கேட்போமே என்று எதிர்பார்த்து இதற்குப் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

அஜோ(அ)பி ஸந்-நவ்யயாத்மா பூதாநாம் ஈச்வரோ (அ)பி ஸந் ।
ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாம்-யாத்ம மாயயா ॥
(IV. 6)

'நான் கர்மாவில் மாட்டிக் கொண்டு அதற்காக ஜன்மா எடுக்க வேண்டியதில்லைதான். நான் பிறப்பற்ற வஸ்து: **அஜன்.** ப்ரகிருதி சேஷ்டிதத்தினாலும் மனஸின் விகாரத்தினாலும் பல தினுஸான மாறுபாடுகளை அடையும் ஜீவனல்ல. நான் மாறாத ஆத்ம வஸ்து: **அவ்யயாத்மா.** நான் ஸகல பூதங்களுக்கும் ஈச்வரன்:- **பூதாநாம் ஈச்வர:** இப்படியெல்லாம் இருந்தும். – **'அபி ஸந்'** என்றால்' இப்படியெல்லாம் இருந்தும்' – ப்ரபஞ்

சத் தோற்றத்தின் ஆதார காரணமான ப்ரக்ருதியை என்னுடைய மாயையால் வசப்படுத்திக் கொண்டு ஸம்பவிக்கிறேன், அதாவது ஜன்மா எடுக்கிறேன்: 'ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி ஆத்ம மாயயா'.

ப்ரபஞ்சத்தை மாயையினால் தோற்றுவிப்பது போலவே தம்மையும் ஜன்மா எடுப்பவராகத் தோற்றுவித்துக் கொள்கிறார். ஜீவ-ஜட ப்ரபஞ்சம் அத்தனையும்கூட அவரே எடுத்துக் கொண்ட தோற்றங்கள்தான். அவரைத் தவிர எதுவுமில்லை. ஆனால் ஜீவ-ஜகத்துக்களை ப்ரக்ருதி என்பது வசப்படுத்தி ஆளும்படியாக விளையாடுகிறார். அதனால், இவற்றுக்குத் தாங்கள் அவரே என்று தெரியவில்லை. ஜீவன் ப்ரக்ருதியின் ஸத்வ-ரஜோ-தமோ குணங்களில் சிக்கிக் கொண்டு பல விதமாகக் கர்மா செய்து, அவற்றை அனுபவிக்கவே ஜன்மா ஜன்மாவாக எடுத்துக் கொண்டு போகிறான். அவரோ இப்படி ப்ரக்ருதிக்கு வசமாகாமல், ப்ருக்ருதியைத் தாம் வசப்படுத்திக் கொண்டு ஆள்பவராக இருந்து கொண்டே, ஆனாலும் நம் மாதிரி ஜன்மா எடுக்கிறார். அதுதான் அவதாரம் என்பது.

ஏன், எப்படி அவர் ஜன்மாக்கள் எடுக்கிறாரென்ற கேள்விகளில் எப்படி என்பதற்கு இங்கே பதில் சொல்லியாயிற்று. அப்புறம்தான் ஏன் இப்படி அவரும் ஜன்மா எடுக்கிறார் என்பதற்குக் காரணம் சொல்கிறார். அதுதான் ஆசார்ய சரித்ரத்துக்கு 'லிங்க்'. ஸுப்ரஸித்தமாகவுள்ள இரண்டு ச்லோகங்களில் சொல்கிறார்.

யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்-பவதி பாரத I
அப்யுத்தாநம் அதர்மஸ்ய ததாத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம் II
பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாசாயச துஷ்க்ருதாம் I
தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே II
(IV.7-8)

ஏற்கெனவே தாம் எடுத்த ஜன்மங்களைப் பற்றித் தமக்கு எல்லாம் தெரியும், அர்ஜுனனுக்குத் தெரியாது என்றுதான் ஆரம்பித்தார். அதாவது பூர்வ ஜன்மங்களைப் பற்றியே சொன்னார். அப்புறம் பொதுவாகத் தாம் ஜன்மா எடுப்பது எப்படி என்று சொல்லி, பூர்வத்தில் மட்டுமில்லாமல் எக்காலத்திலுமே தாம் ஜன்மா எடுத்தது, எடுக்கப்போகிறது எல்லாம் ஏன்,

எதற்காக என்று சொல்கிறார்.

என்ன சொல்கிறார்?

எப்போதெப்போது தர்மத்துக்கு ஹானி ஏற்பட்டாலும்: 'யதா யதா ஹி தர்மஸ்ய க்லாநிர்-பவதி';

தர்மத்துக்கு ஹானி ஏற்பட்டால் என்ன ஆகும்? அதர்மத்துக்கு அபிவிருத்தி உண்டாகும். அதைச் சொல்கிறார்: 'அப்யுத்தாநம் அதர்மஸ்ய.'

இப்படி தர்மம் க்ஷீணித்து, அதர்மம் மேலோங்கும்போது, எப்போதெல்லாம் இப்படி ஏற்படுகிறதோ, அப்போது – 'ததா': 'அப்போது';

அப்போது, என்னையே பிறப்பித்துக் கொள்கிறேன்: 'ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாம்யஹம்.'

தர்மம் க்ஷீணித்தபோது என்ன ஆகும்? ஸத்துக்களான ஜனங்கள் ரக்ஷணையில்லாமல் தவிப்பார்கள். துஷ்டர்களிடம் ஸாதுக்கள் சிக்கிக்கொண்டு கஷ்டப்படுவார்கள். இந்த ஸத்துக்களை ரக்ஷிக்க வேண்டும், அந்தத் துஷ்டர்களை சிக்ஷிக்க வேண்டும் என்று பரமாத்மா நினைப்பார்: 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம், விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்.' ஸாதுக்களை நன்றாகக் கட்டிக் காப்பாற்ற வேண்டும், துஷ்டர்களை அழித்து ஸம்ஹாரம் பண்ண வேண்டும் என்று பகவான் நினைப்பார்.

'இது ஏதோ அப்போதைக்குப் பண்ணின கார்யமாக முடிந்துபோய் விடக்கூடாது. அப்புறமும் கொஞ்சம் நீண்ட காலத்துக்கு லோகத்தில் தர்மம் நன்றாக ஸ்தாபிதமாயிருந்து, ஸாதுக்கள் நிம்மதியாக வாழும்படியாகவும், துஷ்டர்கள் தலை ஓங்காதபடியும் செய்ய வேண்டும். சைதில்யம் அடைந்த தர்மம் லோகத்தில் எந்நாளும் நலியாமல் ப்ரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும்படிப் பண்ணுவதற்கில்லைதான். எதிரெதிர் சக்திகள் – Pair of opposites என்பவை – போராடிக் கொண்டு மாறி மாறி மேலுக்கும் கீழுக்கும் போவதில்தான் லோக நாடகமே இருக்கிறது. ஆனாலும் ஸ்ருஷ்டியின் விசித்ரப் போக்கில் இது ஸமபலப் போராட்டமாக இல்லாமல் ஆஸுரமான (அஸுரத் தனமான) அதர்மத்திற்கே ஜாஸ்தி ஆளுகை கொடுத்து

விடுவதால் நாடக ரஸம் போய் விரஸமாகி விடுகிறது. இந்த மாதிரி ரொம்பவும் முற்றிப் போகும்போதுதான் அவதாரம் எடுத்து சீர் படுத்துவது. இப்படிச் சிஷ்ட ரக்ஷணமும் துஷ்ட சிக்ஷணமும் செய்து தர்மத்தின் ஆளுகையை ஏற்படுத்திவிட்டு நாம் திரும்பிய பிறகும் ரொம்ப சீக்ரமே அஸுரர்கள் தலைதூக்கி சிஷ்டர்களைத் தலை சாய வைக்கத்தான் பார்ப் பார்கள். அதாவது அதர்ம சக்திக்கு ரொம்ப சீக்ரமே 'அப்யுத் தானம்' (எழுச்சி) உண்டாகப் பார்க்கும். நமக்கு நாமே பிறப்பைக் கொடுத்துக் கொண்டு மெனக்கிட்டு அங்கே போய்ப் பண்ணினது இவ்வளவு சுருக்க (விரைவில்) வீணாகி விடாமல் செய்யணும். எந்நாளுக்குமாக தர்மத்தைப் பெர்மனென்ட் பண்ணுவதற்கில்லையானாலும், ரொம்பவும் டெம்பரரியாகப் பிசுபிசுத்து விடாமல், கொஞ்சம் நீண்ட காலத்துக்கு ஆழமாக நிலைநாட்ட வேண்டும். அதாவது, தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ண வேண்டும். மேலெழ வெறும் 'ஸ்தாப னம் இல்லை, ஆழமாக 'ஸம்-ஸ்தாபனம்' பண்ணவேண்டும்' என்று நினைப்பார். 'தர்ம ஸம்ஸ்தாபநார்த் தாய': தர்மத்தை நன்கு நிலை நாட்டுவதற்காக!

என்னதான் 'நன்கு' நிலைநாட்டினாலும், சாச்வதமாக ஸ்தாபிப்பதற்கில்லையல்லவா? அதனால் ஒரு காலகட்டம் ஆன பிற்பாடு மறுபடியும் அதர்மம் கையோங்கும்தானே?

'ஓங்கிவிட்டுப் போகட்டும். எப்போதெப்போது இப்படி ஏற்பட்டாலும் அப்போது பிறக்கிறேன் என்றுதான் சொன் னேனே! மறுபடியும் சொல்கிறேன்; ஸம்பவாமி யுகே யுகே: இப்படிப்பட்ட ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்திலும் அவதாரம் எடுக் கிறேன்.'

'யுகே யுகே' என்றால் 'ஒவ்வொரு யுகத்திலும்' என்று 'லிடர'லாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டு ஒரு யுகத்தில் ஓர் அவதாரம்தான் செய்வார் என்று நினைத்துவிடக் கூடாது. 'இனி எத்தனை யுகங்கள் ஸ்ருஷ்டி நடந்தாலும், அலுக்காமல் சலிக்காமல் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்துக்காக மறுபடி மறுபடி அவதரிப்பேன்' என்று பகவான் சொல்வதாகவே அர்த்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். முதலில் யுக அளவைச் சொல்லா மல், 'யதா யதா' (எப்போதெப்போது) என்றுதானே சொன்

னார்? அதை அடுத்த ச்லோகத்திலேயே மாற்றி 'யுகத்துக்கு ஒரு தடவை' என்று பண்ணுவாரா?

எப்போதெல்லாம் தர்மம் மிகவும் சீர்கேடுற்று, அதர்மம் வலுத்தாலும் தாம் ஸத்துக்களைக் காப்பாற்றி அஸத்துக்களை அழிப்பதற்காக அவதாரம் என்ற பெயரில் ஜன்மா எடுப்பதாக பகவான் சொன்னார்.

'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' – 'ஸத்துக்களைக் காப்பாற்றுவ தற்காக' – என்று சொன்னதாலேயே, எத்தனைதான் அதர்மம் கையோங்கினாலும் அப்போதும் தர்மம் அடியோடு போய் விடாமல் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கும் ஸத்துக்கள் கொஞ்சமாவது இருந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று ஆகிறது.

ப்ரக்ருதியின் ஆதிக்கத்தில் மாட்டிக்கொண்ட மனுஷ்யர்கள் மாதிரி கர்மாவுக்காக ஜன்மா தமக்கு இல்லை; லோக ரக்ஷணத் துக்காகவே தாமாக ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு ஜன்மா எடுக்கிறேன் என்று சொன்னார்.

அவதார ரஹஸ்ய ஸூசனை

'ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு' – 'ப்ருக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய' என்று எதற்காகச் சொன்னார்? இன்னோ ரிடத்தில் இதே கீதையில் சொல்லும்போதும்★ இதே அர்த்தத் தில் 'ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அவஷ்டப்ய' என்கிறார். இங்கே 'அதிஷ்டாய' என்று சொன்னதையே அங்கே 'அவஷ்டப்ய' என்கிறார். இரண்டுக்கும் 'வசப்படுத்திக் கொண்டு' என்றுதான் அர்த்தம். ஆசார்யாள் அப்படித்தான் (இரண்டு இடத்திலும் 'வசீக்ருத்ய' என்றே) பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிறார். இங்கே

★ கீதை. IX-8

தாம் ஜன்மாக்கள் எடுப்பதைச் சொன்னவர், அங்கே தாம் மற்றவர்களுக்கு மறுபடி மறுபடி ஜன்மாக்கள் தருவதைப் பற்றிச் சொல்கிறார். (அங்கே) கல்ப ப்ரளயத்தில் ஒடுங்கிப் போன எல்லா உயிர்களையும் ப்ரளய கால முடிவில் தாம் ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு மறுபடி வெளியிலே விட்டு மீண்டும் மீண்டும் பிறப்பிப்பதைச் சொல்கிறார்:

ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புந: புந: I
பூத-க்ராமம் இமம் க்ருத்ஸ்நம் அவசம் ப்ரக்ருதேர் – வசாத் II

'நான் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்துக்காக அவதார ஜன்மாக்கள் எடுக்கிறேன்' என்று இந்த இடத்தில் சொல்லி அதோடு விட்டிருக்கலாம். அந்த இடத்திலும் 'கல்ப ப்ரளயத்தில் ஒடுங்கிய உயிர்கள் கர்மாக்களை அனுபவிப்பதற்காக, மறுபடியும் ஜன்மாக்கள் எடுக்கும்படிச் செய்கிறேன்' என்று சொல்லி விட்டிருக்கலாம். இரண்டு இடத்திலும் 'நான் ப்ரக்ருதியை வசப்படுத்திக் கொண்டு இப்படிச் செய்கிறேன்' என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்?

இங்கேதான் அவதார ரஹஸ்யம் வெளியாகிறது. அவதாரத்தைப் பற்றிய ஸூக்ஷ்மமான உண்மை என்ன என்பது தெரிகிறது. அதைத் தெரிய வைப்பதற்காகவே இப்படி (ஒரு சொற்றொடர்) போட்டிருக்கிறார்.

அது என்ன என்று பார்ப்பதற்குப் பூர்வாங்கமாக ஒரு பெரிய கேள்வி: 'ஸரி, லோகத்தில் தர்மம் குறைகிறது. பரமாத்மா பரம கருணையோடு, 'இது இப்படி வீணாகப் போக வேண்டாம். மறுபடி தர்மமாக வாழட்டும்' என்று நினைக்கிறார். அப்படி அவர் ஸங்கல்பம் பண்ணிவிட்டாலே போதாதோ? தானாக பகவத் ஸங்கல்பம் நிறைவேறிவிட்டுப் போகிறது! அதை விட்டுவிட்டு ஜன்மா இல்லாத அவர் எதற்காக ஜன்மா எடுத்து, நாம – ரூபமில்லாதவர் அதுகளை வாரிப் போட்டுக்கொண்டு வந்து, 'அவதாரம்' என்று ஒன்றைப் பண்ணி, நம் மாதிரியே ரொம்ப யத்னங்கள் பண்ணி, சண்டை கிண்டை எல்லாம் போட்டு ஸம்ஹாரங்கள் பண்ணி, அதில் தாமும்கூட அடி, உதை வாங்கிக்கொண்டு அவஸ்தைப்பட வேண்டும்? அவதாரத்தில் அவரும் நமக்கிருக்கிற எல்லாக் கஷ்டங்களும்தான் படுகிறார்! வெளியிலிருந்து

வருகிற கஷ்டம் மட்டுமில்லை. ஸச்சிதானந்த் ஸ்வரூபம் எனப்படும் அவருமே (அவதாரங்களில்) நம் மாதிரி கோபப் படுகிறார், அழுகிறார், ச்ருங்காரம் பண்ணுகிறார். இதெல்லாம் எதற்காக? தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணட்டும். ஆனால் அதை அவருடைய உச்ச ஸ்தானத்திலிருந்து கொண்டே, வைகுண்டமோ கைலாஸமோ எதிலோ ஒன்றில் இருந்து கொண்டே, ஸங்கல்ப மாத்திரத்தில் பண்ணிவிட வேண்டியது தானே? அவதாரம் என்று ஏன் ஜன்மா எடுக்க வேண்டும்?' என்று கேள்வி வருகிறது.

ஸங்கல்பத்தினாலேயே ஸ்வாமி என்னவும் செய்ய முடியும் என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால் நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்தால், இப்படி அவர் ஸங்கல்ப மாத்திரத்தில் எதுவும் செய்வதென்றால், முடிவாக என்ன பண்ண வேண்டிவரும் தெரியுமா? 'ஸ்ருஷ்டியே வேண்டாம்' என்று ஒரேயடியாக 'க்ளோஸ்' பண்ணத்தான் ஸங்கல்பிக்க வேண்டிவரும்! (சிரித்து) 'ஸ்ருஷ்டி இல்லாமல் போகக் கடவது' என்று ஒரே ஸங்கல்ப மாகப் பண்ணிவிட்டு அவர் பாட்டுக்கு நிம்மதியாக இருந்து விட வேண்டியே வரும்!

நிம்மதியாயிருந்துவிடக் கூடாதென்றுதானே அவரே ப்ரியப்பட்டு ஸ்ருஷ்டியை உண்டாக்கியிருக்கிறார்? ஆதியில் அவர் மட்டுந்தானே ஸச்சிதானந்த ப்ரஹ்மமாக இருந்தார்? அந்த நிம்மதி போதவில்லை என்றுதானே, 'விளையாடணும், கூத்தடிக்கணும்' என்று மாயையை வாரிப்போட்டுக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டியை உண்டாக்கி, அசடு அசடுகளாக நம் இத்தனை பேரையும் பண்ணிப் போட்டிருக்கிறார்? (கல்ப) ப்ரளயத்தில் அத்தனை ஜீவர்களும் ஒடுங்கினாலும், அவரும் போனால் போகிறதென்று ஆயிரம் சதுர்யுக காலம் அந்த லயம் (ஒடுக்கம்) அப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று சும்மாயிருந்தாலும், அப்புறம் ஒடுங்கினதையெல்லாம் மறுபடி புனர் ஸ்ருஷ்டி என்று பிடித்திழுத்துக் கொண்டு வந்து, ஜனன - மரணக் குடை ராட்டினத்தில் சுற்றுச் சுற்று என்று சுற்றத்தானே ஆரம்பித்துவிடுகிறார்? அவர் மனஸ், அவர் சித்தம் நமக்குத் தெரியவே தெரியாது. எத்தனை யோசித்தாலும் புரியவே புரியாது. தான்பாட்டுக்கு 'ஏகமேவாத்விதீயம்' (இரண்டற்ற ஒன்று) என்று இருந்து கொண்டிருக்காமல் ஸ்ருஷ்டி என்று எதற்காகப் பண்ணணும் என்று நமக்குத் தோன்றினாலும்,

எதற்காகவோ பண்ணித்தானே இருக்கிறார்? என்ன பண்ணு கிறது? 'அதெல்லாம் ஸ்ருஷ்டி என்றே ஒன்று இல்லை; எல்லாம் கல்பனைதான், மாயைதான்' என்று பரம வேதாந்தம் சொன்னாலும் அந்தக் கல்பனையோ, மாயையோ, அது மட்டும் ஏன் உண்டாகணும்? அதனாலேதான் ஒரே வார்த்தை யில் 'என்னவோ லீலை' என்று சொல்லி முடித்து விடுகிறது!

ஸ்வாமியின் 'நேச்சர்' நமக்குத் தெரியாது, புரியாது. அதனால், 'நிம்மதியைக் கெடுத்துண்டு இதென்ன ஸ்ருஷ்டின்னு பண்ணிண்டு?' என்று நம் நினைத்தாலும், அவர் என்னவோ நிம்மதியாக, ப்ரசாந்த நிலையில் ஆத்மாராமனாக இருந்து கொண்டேதான் எத்தனை கூத்து உண்டோ அத்தனையும் அடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்! கூத்தடிப்பதனால் நிம்மதி போகவில்லையாதலால் கூத்தை முடிக்கவே மாட்டார்! ஸ்ருஷ்டியை க்ளோஸ் பண்ணவே மாட்டார்? அவர்தானே வேண்டுமென்று ['வேணும்ன்னு' என்று சுவைத்துக் கூறுகிறார் கள்] இனாகுரேட் பண்ணி, ஜாம் ஜாமென்று நடத்திக் கொண் டிருக்கிறார்? அதனால், தன்னுடைய திட்டத்தில் ப்ரளயமென்று ஸ்ருஷ்டியை ஒடுக்கிக்கொள்ளவே ஏற்பட்ட காலம் தவிர வேறெப்போதும், எந்தக் காரணத்திற்காகவும் அதை 'க்ளோஸ்' பண்ணமாட்டார்.

அதிருக்கட்டும். அவதாரம் எடுக்காமல் ஸங்கல்ப மாத்திரத் திலேயே ஏன் அவர் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணக்கூடாது என்று கேட்டால் அப்படிப் பண்ணுவதற்குப் பதில் அவர் ஸ்ருஷ்டியையே க்ளோஸ் செய்துவிடலாமென்று சொன்னால் என்ன அர்த்தம்?

என்ன அர்த்தமென்றால்...

தர்மம் அதர்மத்தை அழித்து விடும்படியான ஒரு நிலை வரும்போது ஸ்வாமி, 'தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் நடக்கட்டும்' என்று ஸங்கல்பம் பண்ணுவதாக வைத்துக் கொள்வோம். இந்தத் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் சாச்வதமாக நிலைத்து இருக்கட்டு மென்று அவர் ஸங்கல்பிக்க முடியுமா? முடியாது. ஏனென்றால் இப்படி லோகம் பூரா ஒரே தர்ம மயமாகி அப்படியே இருந்து கொண்டிருந்தால் எந்த ரஸ பேதங்களுக்காக அவர் இப்படி

விசித்ர விசித்ரமாக ஜீவ ஸ்ருஷ்டியை உண்டாக்கியிருக்கிறாரோ அதுவே இல்லாமல் போய்விடும்! லீலை, விளையாட்டு என்றால் எதிரெதிர்க் கட்சிகள் tug-of-war இழுத்துக் கொண்டு, எதிரெதிராக இரண்டு கட்சிகள் பந்தை இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் உதைத்துக் கொண்டு, விழுந்து வாரிக் கொண்டு, வெற்றி – தோல்வி, ஏமாற்றம் – எதிர்பார்க்காத அதிருஷ்டம், கோபம் – ஸந்தோஷம், அழுகை – குஷி என்று பலவித உணர்ச்சிகளில் மாட்டிக்கொண்டால்தானே விறுவிறுப்பாயிருக்கும்? 'லீலா நாடகம்' என்றால் நாடகத்தில் நவரஸமும் இருக்கணுமோ இல்லியோ? ஸர்வ ஜனங்களும் தர்மானுஷ்டானம் பண்ணிக்கொண்டு சாந்தர்களாகி அப்படியே சாச்வதமா இருந்துவிட்டால் அதில் லீலா விசித்ரம் ஏது? நாடகரஸம் ஏது? ஸ்வாமிக்கு ஒரேடியாக போர்தான் அடிக்கும்! இதற்குப் பேரே 'மிச்ர லோகம்' என்பது. அதாவது, நல்லது பொல்லாதது கலந்தாங்கட்டியாக இருக்கும்படியாகவே அவர் உத்தேசித்திருக்கிற லோகம் இது. ஒரே பொல்லாததாக அஸுரலோகம். ஒரே ஸந்தோஷமாக தேவலோக – கந்தர்வ லோகங்கள், ஒரே சாந்தியாக தபோலோகம், ஸத்ய லோகம் இத்யாதி என்று அவர் ஸ்ருஷ்டியில் பண்ணி, அதிலெல்லாம் தாம் அலுத்துச் சலித்துப் போகாமலிருப்பதற்காகத்தான், நம் லோகத்தை மிச்ரலோகமாகப் பண்ணி, ஜீவர்களுக்குப் பல தினுஸாகவும் கர்மா செய்ய ஓரளவு ஸ்வாதந்திரியத்தைக் கொடுத்தும் விளையாட்டுப் பார்ப்பது. அதனால் இந்த ஜீவ ஸ்வாதந்தர்யத்தின் ஸ்வாரஸ்யமே அடியோடு போய் எல்லாரும் எக்காலமும் தர்மிஷ்டர்களாக ஆகிவிட்டால் இந்த லோகமே பகவான் பார்வையில் 'மெகானிகலா'கப் போய்விடும்! மிச்ரலோகமாக இருக்க வேண்டியது அப்படியில்லாமல் அமிச்ரமான (கலப்பில்லாத) தர்மலோகமாகிவிட்டால் அதை க்ளோஸ் பண்ணிவிட வேண்டியதுதானே?

தர்மப்படியே எல்லாரும் பண்ணினால் புதுக் கர்மாவே சேராது. பழைய கர்மா தீர்கிற மட்டுமே மாயா லோக ஸம்ஸாரத்தில் இருந்துவிட்டு அப்புறம் இந்த ஸ்ருஷ்டியிலிருந்து விடுபட்டுவிடுவார்கள். இப்படி அத்தனை பேரும் மோக்ஷத்திற்குப் போய்விட்டால் ஸ்ருஷ்டி க்ளோஸாகிவிட வேண்டியதுதானே? இப்படி ஜனங்களாகப் பண்ணுவதைவிட அவர்களை

யும் பண்ணிப் போட்ட ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவே பண்ணிவிட நினைப்பதுதானே இயற்கை? [சிரித்தவாறு] 'நாம் மெனக்கிட்டுப் பண்ணின ஸ்ருஷ்டியை இவா என்ன இல்லாமப் பண்றது? நாமே அப்படிப் பண்ணிடுவோம்' என்றுதானே அவருக்குத் தோன்றும்?

ஸ்ருஷ்டி லீலை அவருக்கு வேண்டியிருப்பதால், சாச்வதமாகத் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ண வேண்டுமென்று நினைக்க மாட்டார். இதனால்தான் லோகம் சாச்வதமாக தர்மத்திலேயே போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று ஸங்கல்பிப்பதற்குப் பதில் அவர் ஸ்ருஷ்டியையே க்ளோஸ் பண்ணிவிட நினைப்பார் என்று சொன்னது.

'ஸரி, அப்படியானால் 'சாச்வதமாக தர்ம ஸ்தாபனம் ஏற்படட்டும்' என்று (பரமாத்மா) ஸங்கல்பிக்க வேண்டாம். ரொம்பவும் மோசமான நிலை ஏற்படும்போது, அப்போதைக்கு மாத்திரம் ஏற்படட்டும்' என்று ஸங்கல்பிக்கலாமே! (இப்படி வெறுமனே ஸங்கல்பிப்பதை விட்டு) அவதாரம் என்று அவரே பிறப்பானேன்?'

இப்படி ஸங்கல்பித்தால் மறுபடி மறுபடி அதர்மம் மேலோங்கி, மறுபடி மறுபடி அவர் (தர்ம ஸ்தாபனத்தை) ஸங்கல்பிக்க வேண்டியதாகத்தானே ஆகும்? 'அவர் ஏன் அவதாரம் எடுக்கணும்? ஸங்கல்பத்தினாலேயே செய்யட்டுமே' என்று சொல்வது, 'அவர் ஏன் ச்ரமப்படணும்?' என்ற எண்ணத்தில்தான். அவதாரமெடுக்காமல் ஸங்கல்பிப்பது என்றாலும், நாம் அவருக்கு வேண்டும் என்று நினைக்கிற நிம்மதியோடு அவர் இருந்துவிட முடியாது. டெம்பரரி ஸங்கல்பமாகவே செய்வதால், லோகத்தின் நிலைமையை ஓயாமல் இன்ஸ்பெக்ட் செய்துகொண்டு மறுபடி மறுபடி ஸங்கல்பம் செய்யும் ச்ரமத்தை அவர் பட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். நாம் நினைக்கிற நிம்மதி வேண்டாமல்தான் அவர் ஸ்ருஷ்டி என்று வேலையை இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அத்தனை பேருக்கும் ஆஹாரம் போடுவது, அத்தனை பேர் கர்மாவுக்கும் கணக்கு எடுப்பது, கூலி தருவது என்று கார்யங்களை வலிய வரவழைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். நாம் அவர் வேலையை எவ்வளவு குறைத்துத் தரலாமென்று நினைத்தா

லும், திரும்பத் திரும்ப ஸங்கல்பம் செய்கிற கார்யத்தை அவர் போக்கிக் கொள்ள முடியாது என்றே தெரிகிறது. அப்படியிருக் கும்போது என்னமோ வெற்று யோசனையாக 'ஸங்கல்பம்' என்று பண்ணுவதைவிட – அவர்தான் லீலை ப்ரியராக இருக் கிறாரே, அதனால் – அவதாரம் என்று வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்து லீலைகள் பண்ணித்தான் தர்ம ஸ்தாபனம் பண்ணுவோமே என்று நினைக்கிறார்.

எல்லாமே அவர் ஸங்கல்பந்தான். ஆனால் கார்ய ரூபத்தில் ஒவ்வொரு கருவி பண்ணினதாகக் காட்டுகிறார். ஒரோரு ஸந்தர்ப்பத்தில் அதர்மம் ஓங்குகிறது என்றால் அதுவும் அவர் ஸங்கல்பந்தான். ஆனால், 'அவர் பரமாத்மாவாகவே எங்கேயோ உட்கார்ந்து கொண்டு ஸங்கல்பம் செய்தார்; உடனே லோகம் அதர்மமாகிவிட்டது' என்று எங்கேயாவது படித்திருக்கிறோமோ? அஸுரர், ராக்ஷஸர், துஷ்ட ராஜாக்கள், தப்பான கொள்கைகளை மதமாக ப்ரசாரம் செய்பவர்கள், இன்னம் பல பேர், திருடர்கள், கொலைகாரர்கள், ஃபோர்ஜரிக் காரர்கள் என்பவர்கள் கார்ய ரூபத்தில் அனேகம் பண்ணுவ தால்தான் அதர்மம் தலையெடுக்கிறது. கலியில் ஜனங்களின் மனஸ் கெட்டதுகளில் போகிறது என்றால் அதுவும் கையால், காலால் செய்யும் கார்யமாயில்லாவிட்டாலும் மனஸினால் செய்யும் கார்யந்தான்! மனஸ் கெட்டதை நினைத்த பிறகு, அந்தக் கெட்டதை அனுபவிப்பதற்காகக் கையும் காலும் வெளிக் கார்யமாகவே கெட்டதைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறது. இப்படிக் கருவி, கார்யங்களாலேயே லோகத்தில் எல்லாம் நடக்கிறபோது, (கெட்டது மட்டுமில்லை, நல்லதுந்தான் – எல்லாமே கருவி, கார்யங்களால்தான் நடத்துகிறானே தவிர, ஸகலமும் அவன் ஸங்கல்பமென்றாலும், ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் நடந்ததாகக் காட்டுவதேயில்லை; – இப்படி நடந்துவரும் போது,) அதாவது அவன் நடத்தி வருகிறபோது, அதர்மத்தின் பெரிய எழுச்சியும் இப்படியே நடக்கும்போது, தர்மத்தின் மறுமலர்ச்சி மட்டும் ஸங்கல்ப மாத்ரத்தாலேயே நடக்கவேண் டும் என்றால் எப்படி? அதற்கும் லோகத்தில் கருவி, கார்யங் களைக் காட்டாவிட்டால் அவனுடைய 'ஸ்போர்ட்'டில் ரொம்ப விறுவிறுப்பான ஓர் அம்சம் இல்லாமல் செய்கிற மாதிரிதான்!

அதனால், தர்மம் குறையும்போது அதை அபிவ்ருத்தி செய்வதற்காகத் தன் தூதர்கள் மாதிரியான மஹான்களைக் கருவியாக அனுப்புவான். அதுவும் பலிக்காது என்கிற கட்டத்தில் தானே தன் கருவியாகி அவதாரம் எடுப்பான்!

அவதாரத்தில் மனிதத்தன்மையும் தெய்வத்தன்மையும்

தர்மோத்தரணம் செய்ய வேண்டுமென்ற லக்ஷ்யத்துக்காக இப்படி அவன் அவதாரம் எடுப்பதில் அனேக ஸாரமான விஷயங்களை உள்ளே சேர்த்துப் பிசைந்து வைத்திருக்கிறான். தர்மத்தை உபதேசம் செய்வதோடு, வாழ்ந்தும் காட்ட வேண்டும். வாழ்க்கையில் ஊறாத தர்மம் எத்தனை அழகாக உபதேசிக்கப்பட்டாலும் பயன் தராது. ஆதர்ச புருஷர்களாக ஸொந்த வாழ்க்கையில் நடத்தி வழிகாட்டுபவர்கள் இருந்தால்தான், 'அடாடா! இவர்கள் இப்படியிப்படிப் பண்ணி எத்தனை சுத்தர்களாக, சாந்தர்களாக இருக்கிறார்கள்! தாங்களும் ஆனந்தமாக இருந்துகொண்டு, லோகத்துக்கும் ஆனந்த மூட்டுகிறார்கள்! நாமும் இந்தப்படி பண்ணிப் பார்க்கவேண்டும்' என்ற எண்ணம் ஜனங்களுக்கு உண்டாகும். இம்மாதிரி ஆதர்ச வாழ்க்கை நடத்தி வழிகாட்டுவதற்கும் அவனே அவதாரமாக வரவேண்டியிருக்கிறது.

ஆனாலும், 'ஆதர்சம்' என்பதற்காக நடைமுறையில் ஜனங்களுக்கு இருக்கிற அத்தனை போக்குகளும் தனக்கு அடியோடு இல்லை என்று அவதார புருஷன் ஒரே உச்சாணியாக இருந்துவிடலாமா? நம்முடைய உணர்ச்சி மோதல்கள் எதுவும் அவனுக்கு இல்லை, நம்முடைய ஆசைகள் எதுவும் அவனுக்கில்லை என்று எப்போதும் அதீத லெவலிலேயே அவன் இருந்து கொண்டிருக்கலாமா? கூடாது. அப்படி இருந்துவிட்

டால் அவன் வழிகாட்டியாக, 'மாடல்'லாக இருக்கவே மாட்டான். அதீத லெவலிலேயே இருப்பவன் எப்படி மற்ற லெவல்களில் இருப்பவர்களுக்கு லக்ஷ்ய புருஷனாக ஆக முடியும்? ஸாண்டோ யானையை மார் மேலே ஏற்றி நிறுத்திக் கொள்கிறானென்றால் நாம் கைதட்டி ஸந்தோஷப்படுவோம், ப்ரமிப்போமே ஒழிய அந்த மாதிரி நாம் பண்ணிப் பார்க்க நினைப்போமா? 'அவனுக்கு அது முடிகிறது. நம்மால் முடியுமா?' என்றுதானே சொல்வோம். அப்படித்தான், அவதார புருஷனொருவன் நம்முடைய பூலோக வாஸனைகளே இல்லாமல் உச்ச மட்டத்தில் பரம தார்மிகமாக எல்லாம் செய்துகொண்டிருந்தானென்றால், 'இவன் நம்முடைய மனுஷ்ய ஜாதியைச் சேர்ந்தவனேயில்லை. நமக்கு இருக்கிற மனஸின் இழுபறிப் போராட்டங்கள், ஆசாபாசங்கள் எதுவும் இவனுக்கு இல்லை' என்று அவனுக்கு நமஸ்காரம் வேண்டுமானால் நிறையச் செய்வோமே தவிர, அவன் வழியிலேயே நாமும் சென்று பார்க்கலாம் என்ற உத்ஸாஹத்தைப் பெற மாட்டோம்.

ஆகையால் அவனும் நம் மாதிரி இருப்பது போலவே, தன்னை மனுஷ்யத்வத்தில் ஓரளவு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாற் போல நடித்து நடித்தே, ஆனாலும் தப்புக்கும் ரைட்டுக்கும் ஒரு போராட்டம் வரும்போது தப்பில் போகாமல் ரைட்டிலேயே போய், 'தர்மம்தான் செய்ய வேண்டியது, அதுதான் நிலைத்த இன்பத்தையும் சாந்தியையும் தருவது' என்று நமக்குக் காட்டிக் கொடுப்பான். நம் மாதிரியே பல அம்சங்களில் இருந்தும், நாம் ஃபெயில் ஆகிற இடத்திலெல்லாம் அவன் பாஸ் பண்ணிக் காட்டுவான். அப்படியிருந்தால்தான் நமக்கு, 'நாமும் இவன் மாதிரி நடக்க முடியும் – தர்மமாக வாழ முடியும். சாஸ்த்ரம் போட்டுக் கொடுத்திருக்கும் பாடத்தில் பாஸ் பண்ண முடியும்' என்ற உத்ஸாஹம் உண்டாகும்.

முழுக்க ஸாமானிய ஆளாகவே இருந்துவிட்டால் அவன் என்ன செய்கிறான், தர்மத்தில் போகிறானா இல்லையா என்பதையெல்லாமே நாம் கவனிக்க மாட்டோம். இப்போதுங் கூடப் பெயர் தெரியாமலே பல பேர் நல்லவர்களாக, தர்மத்திலேயே செல்கிறவர்களாக அங்கங்கே இருந்து கொண்டிருக்கலாம். ஆனால் இது எப்படி உலகத்துக்குத் தூண்டுகோலாக

உதவ முடியும்? 'ஸத்யமாகவே இருப்பது, மனஸ் ஸாக்ஷிப் படியே செய்வது' என்று ஸமீபகாலத்தில் காந்தி ஒருவர்தானா முயற்சி பண்ணியிருப்பார்? இன்னம் பலபேர் இருந்திருப்பார்கள். ஆனாலும் தேசம் பூராவுக்குமான ஒரு லெவலில் அவர் கார்யங்கள் செய்பவராக இருந்ததாலேயே 'காந்தீயம்' என்று மற்றவர்களுக்கும் ஒரு வழி ஏற்பட்டு, அவருடைய காலத்தில் நிஜமாகவே பல பேர் அந்த வழியில் போகவும் பாடுபட்டார்கள். ஆகையினால், தன்னுடைய காலத்தோடு முடியாமல், வரப்போகிற காலத்திலும் தன்னுடைய 'இன்ஃப்ளூயென்ஸ்' இருக்கும்படியாக ஸ்வாமி அவதாரம் செய்யும்போது மானுஷமாக ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், இன்னொரு பக்கம் மனுஷ்யர்களையெல்லாம் தன்னிடம் ஆகர்ஷிக்கும்படியாக ஓரளவு திவ்யாம்சங்களையும், தெய்வ சக்திகளையும் கைக்கொள்ளுவான். அஸாத்யமான ஒரு கார்யத்தைப் பண்ணுவான். பாலனாக இருந்துகொண்டே தாடகை, ஸுபாஹு போன்ற ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்வான். அல்லது நம்மால் முடியாத ஒரு த்யாகத்தைச் செய்து – பட்டாபிஷேகம் நிச்சயம் பண்ணின நாளிலேயே, 'காட்டுக்குப் போ!' என்றால் 'ஆஹா!' என்று சிரித்த முகமாகப் புறப்பட்டுப் போய் – மனுஷ்யர்களை ஆகர்ஷிப்பான். ஆனால், 'இவன் தெய்வாம்சம்; இவன் செய்வது நமக்கு மாடலாகாது' என்று நாம் ஒரேயடியாகத் தள்ளி நின்றுவிடாமல், இவனே நம் மாதிரி மூக்கைச் சிந்திப் போட்டுக் கொண்டு, 'மரமே, கண்டாயா? மட்டையே, கண்டாயா?' என்று திண்டாடியும் காட்டுவான். தெய்வமாகவும் மானுஷமாகவும் மாறி மாறி இருந்து காட்டி, மொத்தத்தில் தர்மவழியில் நாம் செல்ல ஊக்கம் தருவான்.

தெய்வ சக்திக்கு மனுஷ சக்தி குறைவானதுதான். தேவர்களைவிட மனிதர்கள் சக்தியில் குறைந்தவர்கள்தான். ஆனாலும் மனுஷ்யர்கள் தங்களைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருக்கிற அளவுக்கு அல்ப சக்தர்களில்லை. இந்த்ரிய நிக்ரஹம் செய்து சுத்தமாக வாழ்க்கை நடத்தினால் மனுஷ்யர்களும் எவ்வளவோ சக்தியுடன் கார்யங்கள் செய்யலாம். யோகேச்வரர்களாகப் போனால் தேவர்களைப் போலவும், அவர்களை விடவும்கூட சக்தியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளலாம். தங்களைப் பற்றி ரொம்பக் குறைவாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் மனுஷ்யர்களுக்கு, 'தாங்களும் இத்தனை சக்தர்களாக, இப்படியிப்ப

டிப் பெரிய கார்யங்களைப் பண்ண முடியும்' என்ற நம்பிக்கையையும் உத்ஸாஹத்தையும் ஊட்டுவதற்காகவும் பகவான் பகவானாகவே இருந்துகொண்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணாமல் மனுஷ்யனாக வந்து பண்ணுகிறான்.

'வழி காட்டுவதற்காகத்தான் அவன் மனுஷன் மாதிரி விளையாடுகிறான். தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்துக்காக ஸங்கல்பம் மட்டும் பண்ணுவது ஒத்து வரவில்லை என்றுதான் அவதாரம் பண்ணுகிறான்' என்று இத்தனை நாழி காரணம் சொன்னதெல்லாம்கூடப் போதவில்லை. தர்மம், அதில் ஜனங்களுக்கு வழிகாட்டுவது எல்லாம் இருக்கட்டும். இதெல்லாம் எப்படி இருந்தாலும் அவனுக்கே ஓர் ஆசை, தான் படைத்த குழந்தைகளோடு கலந்து பழகி வாழவேண்டுமென்று! அவன்தானே ஸர்வ பூதங்களுக்கும் மாதா – பிதாக்கள்? குழந்தைகள் எப்படி இருந்தாலும் அவற்றோடு சேர்ந்து இருக்கணுமென்று மாதா – பிதாக்களுக்கு இல்லாமல் போகுமா? அப்படித்தான் அவனுக்கும் ஆசை! அவன் ஆசைப்பட்டாலும், அவன் அரூபமான பரமாத்மாவாக இருந்தால், நாம் அவனை கிரஹிக்க முடியுமா? க்ரஹிக்க முடியாதவனோடு எப்படி உறவு கொண்டாட? அல்லது திவ்ய ரூபம் எடுத்துக்கொண்டு சதுர்புஜனாக வந்தாலும் நாம் அவனிடம் போய்க் கலந்து பழகுவோமா? கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டு வரம் கேட்போம். இன்னும் கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகப் போனால், தர்சன மாத்திரத்திலேயே மூர்ச்சை போட்டு விழுந்துவிடுவோம். அதற்காகத்தான் நம் போன்ற மனுஷ்யனாகவே அவதாரங்களில் வந்து நம்மை இழைந்து பழக வைக்கிறது. ஒரு வேடனா, குரங்கா, இடைச்சியா – இவர்கள்கூட 'நமக்கு இவன் பரம ஸொந்தம்' என்று பாந்தவ்யம் பாராட்டும்படியாக அவதாரம் செய்வது. தன் ஆசை தீர, அவர்களுடைய ஆசை தீரவும்தான், எல்லோரும் ஸஹஜமாக ஒட்டிப் பழக வேண்டுமானால் அவர்கள் மாதிரியே ஆடினால் தான் முடியும் என்றுதான் பரமாத்மா அவதாரங்களில் ஆசாபாசம், கோபம், அழுகை எல்லாம் காட்டுவது. ஆனால், மொத்தத்தில் கணக்குப் பார்த்தால் இதற்கெல்லாம் மிகவும் அதிகமாக உத்தமமான ப்ரேமை, ஞானம், சீலம், ஸத்யம் எல்லாவற்றையும் அவதார புருஷன் நடத்திக் காட்டி தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணியிருப்பான்.

தன்னுடைய ஆசையை அவதாரத்தினால் நிறைவேற்றிக் கொண்டால் மட்டும் போதாது; ஜனங்களுக்கும் அதனால் நல்லதற்கு வழி ஏற்படும்படி உதவ வேண்டும் என்று நினைத்து, இந்த இரண்டையும் சேர்த்து முடிச்சு போடுவதற்கு ஸந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். தர்மம் ரொம்பவும் சீர்கெடுகிறபோது, 'ஸந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது' என்று அவதாரம் செய்கிறான்.

இதில் அவன் மானுஷமாக இருப்பதைப் பார்த்து நமக்கு ஸந்தேஹம் வந்துவிடப் போகிறதே என்றுதான், 'எத்தனை தான் மனுஷன் மாதிரி நான் இருந்தாலும், மனித உணர்ச்சிகளைக் காட்டுகிறது போலவும் மனிதர்களுடைய உலக இன்பங்களை அனுபவிக்கிறது போலவும் இருந்தாலும், மனிதர்கள் மாயை வசப்பட்டு இப்படி இருப்பது மாதிரி நான் இல்லை. மாயையை நானாக்கும் வசப்படுத்திக் கொண்டு – **ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய... அவஷ்டப்ய** (ப்ரக்ருதி என்றால் மாயைதான்) இப்படிச் செய்கிறேன். பரமாத்மாவாக, பரப்ரஹ்மமாக நான் உள்ள நிலையில் மாயை என்கிட்டேயே வரமுடியாது. ஆனாலும் லீலைக்காக நான் ஈச்வரனாக உள்ள போது மாயையை வைத்துக்கொண்டுதான் ஸ்ருஷ்டி பண்ண முடிகிறது. அதனால் அப்போது மாயையை நான் இழுத்து என்னிடம் வைத்துக் கொண்டு, அதாவது என் வசப்படுத்திக் கொண்டு, முன்னே ப்ரளயத்தில் லயித்துப் போயிருந்த பூத க்ராமத்தை (உயிர்க்குலத்தை) மறுபடி பிறவிகள் எடுக்கச் செய்கிறேன். லோக லீலையில் தர்மம் ரொம்பவும் க்ஷீணித்துப் போகும்போதும் மாயையைப் பிடித்திழுத்து வசப்படுத்திக் கொண்டு, என்னிடமே அதற்குரிய முக்குணங்கள் வந்துவிட்டாற் போலவும், அதனால் நானும் மானுஷமான ஒரு ஜீவனாகி விட்டாற் போலவும் வேஷம் போட்டுக்கொண்டு அவதாரமாகப் பிறப்பெடுக்கிறேன்' என்று சொன்னார். கொஞ்சத்தை மட்டும் சொல்லி, மீதியை நாம் புரிந்து கொள்ளவிட்டு கீதோபதேசம் செய்தார்.

பூதக்ராமத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, '**அவசம் ப்ரக்ருதேர் வசாத்**' என்று, அதாவது, மாயையின் வசப்பட்டு ஸ்வாதீனமே இல்லாமல் ஜீவ ஸமூஹம் இருக்கிறதாகச் சொல்லி, அதற்கு Contrast-ஆகத் தன்னுடைய அவதார ஜன்மாவைக்

குறிப்பிடும்போது 'ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய', அதாவது, மாயையைத் தாம் வசப்படுத்திக் கொண்டு இப்படிச் செய்வதாகச் சொன்னதிலேயே இத்தனை விஷயத்தையும் கெட்டித்து அடக்கிவிட்டார். அவதாரம் மானுஷமாகத் தோன்றுவதால் மாயைக்கு உட்பட்டது என்று நாம் கொஞ்சங்கூட நினைத்து விடக்கூடாது என்று, 'அதுதான் எனக்கு வசம்; உங்களைப் போல் நான் அதற்கு வசமில்லை' என்றார். ('ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய', 'ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அவஷ்டப்ய' என்ற) இரண்டு இடத்திலும் 'ஸ்வாம்', 'ஸ்வாம்' என்று போட்டு, 'மாயை என்னுடையது; நான் உங்களைப் போல் மாயையின் உடைமையில்லை' என்று காட்டினார். 'ஸ்வாம்' என்றால் 'என்னுடைய'; 'ஸ்வாமி' என்றால் உடைமையாளர் என்று அர்த்தம். அவருடைய உடைமை மாயை, அதை அவர் என்ன வேண்டுமானாலும் பண்ணலாம். 'வா' என்று சொல்லி வசப்படுத்தி வைத்துக்கொண்டு விளையாடவும் விளையாடலாம்; 'போ' என்று தூக்கிப் போட்டுவிட்டு ஆத்மாராமராகவும் உட்கார்ந்திருக்கலாம்.

நம் மாதிரி அவதார புருஷனுக்கும் கோபம், துக்கம், பயம் முதலானவை வர அவன் 'அலவ்' பண்ணுவான். இதைப் பற்றி ஒன்று தோன்றுகிறது: அவன் ஆத்மாவிலேயே அச்சடித்த மாதிரி உள்ளூற இருப்பதாலேயே இப்படி 'வெளியிலே மனஸுக்குப் பல தினுசு உணர்ச்சிகள்தான் ஏற்பட்டுவிட்டுப் போகட்டுமே; அதனால் நம் உள் ஸ்திதி பாதிக்கப்படுகிறதா என்ன?' என்றே அவற்றை 'அலவ்' பண்ணுகிறான் என்று தோன்றுகிறது.

ஸாதாரணமாக ஓர் ஆத்ம ஞானி என்றால் அவர் 'சரீரம் எப்படிப்பட்ட நிலையில் வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்! குளிரில்தான் விறைக்கட்டும், நெருப்பில்தான் பொசுங்கட்டும்! அது ஒன்றும் ஆத்மாவைப் பாதிக்கவில்லையே!' என்று அவர்பாட்டுக்கு இருப்பாரென்று தெரிகிறது. ஆனால், 'மனஸும் ஆத்மாவுக்கு வேறானதுதானே? அது எப்படி வேண்டுமானாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். ஆசை, அழுகை, கோபம் எது வேண்டுமானாலும் பட்டுவிட்டுப் போகட்டும்' என்று அவர் இருப்பதாகச் சொல்வதில்லை. ஏனென்றால் அவரும் ப்ரக்ருதி மாயைக்கு உட்பட்ட ஜீவனாகத்

தோன்றியவர்தான். அந்த மாயை கொடுத்திருக்கிற மனஸ்தான் இவரை ஒரு தனி ஜீவனாக ஆக்கி வைத்தது. ஆகையால் அந்த மனஸை அடக்கிப் போட்டுவிட்டே அவர் தனியான ஜீவாத்மாவாக இல்லாமல் பரமாத்ம நிலையை அடைந்து ஞானியாயிருப்பது. அப்படியிருக்கும்போது அவர் எப்படி மனஸை மறுபடி கூப்பிட்டு வைத்துக்கொள்ள முடியும்? (மனஸுக்கே உரியதான) ஆசை, கோபம், அழுகை முதலானது களை 'அலவ்' பண்ண முடியும்? பகவான்தான் மாயைக்கு அதீச்வரன். அவன்தான் ப்ரக்ருதிக்கு வசப்படாமலே, தானாக, தன்னிஷ்டப்படி, ஸங்கல்பப்படி ஜீவன் மாதிரி அவதரித்தவன். அவன் பரமாத்மாவாக இருக்கிற ஞானநிலையிலிருந்து விலகுவதென்பது ஒருபோதும் நடக்க முடியாத விஷயம். 'ஞானியின் சித்தத்தையும் பராசக்தியான மஹாமாயை கவர்ந்து மோஹத்தில் ஆட்படுத்த முடியும்' என்று இருக்கிற மாதிரி★ பகவானைப் பற்றி ஒரு காலத்திலும் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால் அவனுடையது, அவனை depend பண்ணிக்கொண்டே உயிர் வாழ்வதுதான் அந்தப் பராசக்தி, மாயை எல்லாமுமே! அதனால் அவன் ஒருத்தனே பகவானாக உள்ள நிலையிலோ, அவதாரமாக வருகிற நிலையிலோ மாயாமனஸைத் தன்னிச்சையாக 'வா' என்றும் கூப்பிட்டு வைத்துக் கொள்ளலாம், 'போ' என்றும் பிடித்துத் தள்ளலாம்.

மனுஷாள் மாதிரி இருந்து அவர்களோடு கலந்து பழகி, அவர்களுக்கு வழிகாட்டி உத்ஸாஹப்படுத்த வேண்டுமென்று அவன் அவதாரமாக வருகிறபோது வேஷம் நன்றாகப் பொருந்துவதற்காகவே கொஞ்சங்கூடத் தயங்காமல், பயப்படாமல் மனஸின் நானாவிதமான உணர்ச்சிகளையும் 'அலவ்' பண்ணுகிறான். அதனால் ஓர் அவதார புருஷனுக்கும் கோபம் வரும், பயம் வரும், அழுகை வரும், ச்ருங்காரம் வரும். ஒரு ஞானி சரீரம் எப்படி வேண்டுமானால் ஆடிவிட்டுப் போகட்டுமே என்று இருக்கிற மாதிரியே அவதார புருஷன் மனஸும்தான் எப்படி வேண்டுமானால் ஆடிவிட்டுப் போகட்டுமே என்று விட்டுவிடுவதால்தான் இப்படியெல்லாம் நடப்பது! அப்போதைக்கு மேல்மனஸிலேதான் அவதாரத்துக்கு இந்த உணர்ச்சிகளால் பாதிப்பு இருக்கிற மாதிரியே இருக்குமே தவிர, நம் மாதிரி அந்த உணர்ச்சிகளே அவனை

★ 'துர்கா ஸப்தசதி' வாக்கியத்தை நினைவுகூர்வது.

அடித்துக்கொண்டு போய்விடுவதென்பது ஒருபோதுமில்லை. எத்தனை ஆசை, கோபம், அழுகை இருந்தாலும் அது அவனுடைய பரமாத்ம நிலையைப் பாதிக்க முடியாது; லோகத்தில் அவன் முடிவாகப் பண்ணவேண்டிய தர்ம ஸம்ஸ்தாபனத்தைப் பண்ணி முடிப்பதற்கும் குந்தகம் ஏற்படுத்த முடியாது. கொஞ்சம் ஃபெயிலாகிறதுபோல அவன் சாய்ந்தாலும் அப்புறம் நிமிர்ந்து நின்று பாஸ் பண்ணிவிடுவான். சாய்ந்தும் நிமிர்ந்தும் ஆடுவது அவனுக்கு விளையாட்டு!

அவதாரம் குறித்து ஐயம் கூடாது

இந்த விளையாட்டிலே அவதார புருஷன் மாயையின் ஆதீனத்தில்தான் இருக்கிறானோ என்று தோன்றுமளவுக்கும் போய்விடுவதுண்டு! அப்படி ஸந்தேஹப்படக் கூடாதென்றுதான் 'ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய: மாயையை நான் வசப்படுத்தி அடக்கி வைத்துக்கொண்டு' என்று பகவான் கருணையோடு 'க்ளியர்' பண்ணியிருக்கிறார்.

ஆசார்யாள் சரித்ரத்திலேயே யாருக்காவது, எங்கேயாவது, 'ஏன் இப்படிப் பண்ணினார்? காலடியில் ஒரு நதியைத் திசை மாற்றிக் கிட்டே ஓடப்பண்ணி, அப்புறம் நர்மதை ப்ரவாஹத்தை அடக்கி, இன்னும் ஸர்வஜ்ஞர் என்னும்படி ஸகல ஞானத்துடனும் கூடித் தெய்வீக சக்தராக இருந்த அவர் ஏன் இப்படி மனுஷர் மாதிரிப் பண்ணினார்? காசியில் விச்வநாதர் பஞ்சமனைப் போல் வந்தபோது ஏன் விஷயம் தெரிந்துகொள்ளாமல் அவனைத் தூரப் போகச் சொன்னார்? அப்புறம் அவனிடம் தாம் உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டு நமஸ்காரம் பண்ணினார்?' என்கிற மாதிரி கேள்வி எழுந்தால், அப்போது கீதா வாக்யத்தை நினைத்துத் தெளிவு பெற வேண்டும்.

அவதாரத்திடம் மாயைக் கலப்பு இருக்கிற மாதிரிதான். ஆனால் மாயை யஜமான ஸ்தானத்திலிருந்து கொண்டு நம்மை ஆட்டி வைப்பதுபோல் அவதாரத்தை ஆட்டிவைக்க முடியாது. அவதாரம் யஜமானாக இருந்து, மாயை அந்த யஜமானுக்கு உடைமையாக, அடிமையாக இருக்கிறது. ஆனாலும் கெடுபிடி யஜமானாக இல்லாமல் விளையாட்டு வினோத யஜமானாக அவன் இருப்பதால் மாயைக்குத் தன்மேல் ஆதீனம் இருப்பது போலத் தோன்றுமளவுக்கு அதை ஆடவிடுகிறான்! ஆனால் சட்டென்று அதைப் 'போ' என்று தள்ளியும் விடுவான். 'மரமே, கண்டாயா? மட்டையே, கண்டாயா?' என்று விரஹ தாபத்தில் அழுதவனே அப்புறம் – எத்தனையோ ச்ரமப்பட்டு, ஸமுத்ரத்துக்கே அணை கட்டி, பெரிசாக யுத்தம் பண்ணி ஜயசாலியாக ஆன அப்புறம் – எத்தனையோ ஆவலுடன் அந்தப் பத்னி வரும்போது, கொஞ்சங்கூட ஆசாபாசமே இல்லாமல், 'கடமைக்காக உன்னை மீட்டேனே தவிர, எனக்கு ஒன்றும் 'அட்டாச்மென்ட்' இல்லை. நீ எங்கேயாவது போய்க் கொள்' என்பான்! இந்த நிமிஷம் ஓர் அஸுரனைக் கொல்லும் திவ்ய சக்தி, அடுத்த நிமிஷம் ஓர் இடைச்சியிடம் அடி வாங்கிக்கொள்ளும் அபலமான மனுஷத்தன்மை என்று அவதாரம் இந்தக் கோடிக்கு அந்தக் கோடி போகமுடியும் என்று புரிந்து கொண்டால் ஸந்தேஹம் வராது. ஓர் அவதாரத்தைப் பற்றி 'அது ஏன் இப்படி? இது ஏன் இப்படி? ஒரே மாறுபாடாயிருக் கிறதே!' என்று கேள்வி கேட்கமாட்டோம்!

அவதாரத்தைப் பற்றி க்ருஷ்ண பரமாத்மா சொன்னதுதான் ஸ்ரீ சங்கராவதாரத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. தர்மம் நலிந்து, அதர்மம் பெருகும்போதெல்லாம் அவதரித்து தர்ம ஸம்ஸ்தாப னம் செய்கிறேன் என்று சொல்லிவிட்டாரல்லவா? அந்த வாக்கைப் பரிபாலனம் பண்ணிக்காட்ட வேண்டிய சூழ்நிலை, அவர் பரமபத ஆரோஹணம் செய்து இரண்டாயிரம் – இரண் டாயிரத்தைந்நூறு வருஷங்களுக்கு அப்புறம் ஏற்பட்டது. அந்தக் காலத்து தேச ஸ்திதியை நிறையச் சொல்லியாயிற்று.

சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் க்ருஷ்ணாவதார காலத்தில் ப்ரவ்ருத்தி – நிவ்ருத்தி தர்மங்களுக்கு ஹானி ஏற்பட்டிருந்தது போலவே... இல்லை, அதைவிடப் பலமடங்கு தீவிரமாக,

இப்போது ஏற்பட்டிருந்தது.

க்ருஷ்ணர் காலத்தில் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம் யோகமாக அனுஷ்டிக்கப்படாமல் வெறும் கர்மானுஷ்டானமாக ஸ்வர்காதி பலன்களுக்காகவே பின்பற்றப்பட்டதென்றால், இப்போது அதோடுகூடவே, அதைவிட மோசமாக இன்னொன்றும் நடந்தது. வெறும் கர்மானுஷ்டானமாகவாவது அவர்கள் வேதத்தில் சொல்லியுள்ள காரியங்களைப் பின்பற்றினார்கள் அல்லவா? இப்போதோ அந்த வேதோக்த கர்மாக்களை அடியோடேயே புறக்கணிப்பவர்களும் நிறைய ஏற்பட்டுவிட்டார்கள். நிவ்ருத்தியிலும் இப்போது ஞானம் மாதிரியே ஒரு லக்ஷ்யத்தைக் காட்டி, ஆனால் சூன்யத்திலோ, அல்லது எதுவும் முடிவு செய்வதற்கில்லை என்ற த்ரிசங்கு ஸித்தாந்தத்திலோ கொண்டு போய்த் தள்ளுவதாக மதங்கள் ஏற்பட்ட மாதிரி முன் எப்போதும் இருந்ததில்லை!

ஆக, ப்ரவ்ருத்தி – நிவ்ருத்தி தர்மங்களை ரக்ஷித்து ஸம்ஸ்தாபனம் செய்ய நிச்சயமாக பகவானின் அவதாரம் ஸம்பவிக்க வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது.

கீதா வாக்யத்தில் ஒரு சின்ன இடறல் இந்தப் புதுச் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்டது. அவதாரம் பண்ணி தர்மத்தை நிலைநாட்ட வேண்டியதுதான். அதில் ஸந்தேஹம் இல்லை, இடறல் இல்லை. பின்னே எதில் என்றால்,

பரித்ராணாய ஸாதூநாம், விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்

என்றாரே, அதில்தான் (இடறல்). 'ஸத்துக்களுடைய ரக்ஷணைக்காகவும், அஸத்துக்களுடைய அழிவுக்காகவும், அவதாரம் எடுக்கிறேன்' என்று கீதையில் சொன்னார். சங்கராவதார ஸமயத்தில், முதலில் சொன்ன ஸாது ரக்ஷணையைப் பற்றி ச்ரமமிருக்கவில்லை. மற்ற பூர்வ அவதாரங்களின்போது இருந்த அளவு(ச்ரமம்)கூட (இப்போது) இருக்கவில்லை. ஏனென்றால், முன்னெல்லாம் பொதுவாக ஜனங்கள் எல்லாருமே ஸத்துக்களாகத்தான் இருந்தார்கள். எனவே அத்தனை பேரை 'பரித்ராணம்' என்பதாகக் கட்டிக் காப்பது என்றால் ச்ரமமான கார்யமாகத்தான் இருந்திருக்கும். எதையும் ஸாதிக்க வல்லவனான ஈச்வரனின் அவதாரமானதால் அவனால் இதைச்

செய்ய முடிந்தது. இப்போது கலியிலே அவதரிக்கும்படியான இந்த ஸந்தர்ப்பம் வந்த போது ஸத்துக்கள் பூர்வயுகங்களை விட ரொம்பக் குறைவாகவே இருந்தார்கள். அதனால் இப் போது ஏற்பட வேண்டிய அவதாரத்திற்கு ஸாதுரக்ஷணை – 'பரித்ராணாய ஸாதூநாம்' என்ற பாதி – முன்னளவுகூட ச்ரம மில்லாமல் ஸுலப ஸாத்யமான காரியமாகவே இருந்தது.

ஆனால் இன்னொரு பாதி, 'விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்' என்று தப்புப் பண்ணுபவர்களை அழிப்பதைச் சொன்னாரே, அதிலேதான் பரமாத்மாவுக்கே க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் சொன்ன வாக்குப்படிப் பண்ணுவதென்பது 'ப்ராப்ள'மாகி விட்டது! அந்த அவதாரத்திலேயும் அதற்கு முன்னேயும் தப்புப் பண்ணு பவர்கள் அஸுரர்கள், ராக்ஷஸர்கள், சில துஷ்ட ராஜாக்கள், அவர்களைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பாகச் சில கோஷ்டி களாக இருந்தனர். பொதுவான ஜன ஸமூஹத்திலிருந்து பிரித்து அவர்களை 'ஐஸொலேட்' பண்ண முடிந்தது. அப்படிப் பண்ணி அந்தப் பூர்வ அவதாரங்கள் தப்புப் பண்ணியவர் களை ஸம்ஹாரம் செய்தன. 'விநாசாய சதுஷ்க்ருதாம்' என்று சொன்னபடிச் செய்ய முடிந்தது.

ஆனால் இப்போது ஆசார்யாள் காலத்தில் எப்படியிருந் தது? அஸுரர், ராக்ஷஸர் என்று எவரும் வெளிப்படத் தெரியவில்லை. கம்ஸன், ஜராஸந்தன், காலநேமி போல அஸுரர் மாதிரியே நன்றாகத் தெரிந்தவர்களும் இப்போது இல்லை. துர்யோதனன் பரிவாரம் போல மனுஷர் மாதிரியே நன்றாக இருந்துகொண்டு, ஆனால் அஸுரத்தனமாக இருந்த வர்கள் கிருஷ்ணர் காலத்தைவிட ரொம்ப நிறையப் பரவிவிட் டார்கள். அதோடுகூட, துர்யோதனப் பட்டாளம் வெளிப் படவே கொடூரமாக நடந்து கொண்டதுபோல இல்லாமல், வெளியிலே பார்த்தால் நல்லது மாதிரி இருந்துகொண்டே, நல்லதைச் சொல்லிக் கொண்டும், செய்துகொண்டும் இருக்கிற மாதிரித் தோன்றிக் கொண்டே, ஏராளமான பேர் அதர்ம மாகப் பண்ணுவதென்பதும் இந்த யுகத்துக்கே ஸ்பெஷலாகச் சேர்ந்தது! மொத்தத்தில், 'துஷ்க்ருத்'கள் என்று கீதையில் சொல்லியிருக்கும் 'கெட்டது செய்கிறவர்'களை ஜனஸமூஹத்தி லிருந்து பிரித்து நாசம் செய்துவிட்டு ஸாதுவான ஜன ஸமூ ஹத்தை ரக்ஷிப்பது என்பதற்கு, இந்த யுகத்தில் இடமில்லாமல்

அபூர்வமான சில ஸத்துக்களைத் தவிர, ஜனஸமூஹம் முழுவதுமே அதர்ம ப்ரவாஹத்தில் முழுகித் தப்புப் பண்ணிக் கொண்டிருந்தது. இந்த நிலையில் 'விநாசாயச துஷ்க்ருதாம்' என்று செய்வதானால் அத்தனை பேரையும் ஹதம் பண்ணி விடுவது என்றுதான் ஆகும்! இப்படியொரு 'யுனிவர்ஸல் ஹாலோ காஸ்ட்' (ஸர்வ ஜீவ ஸர்வ நாசம்) செய்வதா தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம்? பின்னாடி எப்போதோ வரவேண்டிய ப்ரளயத்தை உண்டு பண்ணுவதா அவதார லக்ஷ்யம்? மனுஷர்களோடு ஈச்வரனும் அன்பிலே பழகுவது, அப்படியே தர்மத்துக்கு வழி காட்டி அழைத்துப் போவது என்று எதுவுமில்லாமல் ஸர்வ நாசம் செய்வதென்றால் அப்போது தர்மமும் ஸம்ஸ்தாபனமாகாமல் நசித்துப் போக வேண்டியதுதான். இப்படி ஒரு அவதாரம் பண்ணவே முடியாது. அவதார 'பர்ப'ஸுக்கே அது விரோதம்.

இதைத்தான் பரமாத்மாவுக்கு 'ப்ராப்ளம்' என்று சொன்னது. அஸுரன் என்று வெளியில் யாருமில்லாமல் ஸர்வ ஜனங்களுக்குள்ளேயும் புகுந்து கொண்டிருக்கும்போது எப்படி ஸம்ஹரிப்பது? விச்வாமித்ரருக்கு யாகம் செய்யணுமென்று தர்மமமான எண்ணம் இருந்தது. அஸுரர் என்று வெளியிலே இருந்த சிலர் இடைஞ்சல் பண்ணினார்கள். ராமர் போய் அவர்களை வதைத்து - துஷ்க்ருத்களை வினாசம் செய்து - யஜ்ஞ ரக்ஷணமும் ஸாது பரித்ராணமும் பண்ணினார். கலியில் விச்வாமித்ரர் இருந்தால் அவருடைய மூளைக்குள்ளேயே அஸுரன் போய், முதலுக்கே அவருக்கு யாகம் செய்யத் தோன்றியிருக்காது! இப்படித் தர்ம காரியங்கள் அரூபமான துஷ்ட சக்திகளால் நின்று போய்விடுகிற ஸமயத்தில் ஓர் அவதாரத்தைக் கொண்டு துஷ்ட சிக்ஷணம், சிஷ்ட ரக்ஷணம், தர்மோத்தரணம் ஆகியவற்றைச் செய்வதென்றால் எப்படி?

நம்மாலானால் இதற்கு ஸொல்யூஷன் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் போயிருக்கும். பரமாத்மாவானதால் ஸுலபமாகக் கண்டு பிடித்துவிட்டார்! 'கலிகால அவதாரங்களில் **துஷ்ட ஜனங்களை** ஸம்ஹரிப்பதில்லை. ஜனங்களுக்குள்ளே புகுந்துகொண்டிருக்கும் **துஷ்டத்தனத்தையே** ஸம்ஹரிக்க வேண்டும். இப்படிப் பண்ணி ஜனங்களை நல்லவர்களாக்கிவிட வேண்டும். 'விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்' - கெட்டகாரியம் செய்பவர்களு

டைய அழிவின் பொருட்டு' – என்பதற்கு ஒரு அமெண்ட் மெண்ட் போட்டுவிட்டால் போதும். 'துஷ்க்ருதாம்' (கெட்ட காரியம் செய்பவர்களுடைய) என்பதை 'துஷ்க்ருத்யானாம்' (கெட்டகாரியங்களுடைய) என்று 'அமெண்ட்' செய்துவிட்டால் போதும்' என்று (பரமாத்மா) ஸொல்யூஷன் கண்டு பிடித்துவிட்டார்!

லோகம் பூரா நடக்கும் கோடி கோடி தப்புக் காரியங்களை எப்படி அழிப்பது, அது மட்டும் முடியுமா என்றால்: அந்தக் காரியங்களை அழிக்க வேண்டாம். அவை விளைவுதான். இந்த விளைவுக்குக் காரணமுண்டு. வித்து உண்டு. வித்தை ஊன்றினால்தானே விளைச்சல் வரும்? காரியத்துக்கு வித்து எண்ணம். கெட்ட எண்ணம் முதலில் தோன்றி, அதன் நிறைவேற்றத்திற்காகவே அப்புறம் கெட்ட காரியம் தோன்றுகிறது. ஆனபடியால் ஜனங்களுடைய கெட்ட எண்ணம் போகும்படியாக, அதாவது அவர்களுடைய அறிவு திருந்தும்படியாகப் பண்ணிவிட்டால் போதும். அவதார நோக்கமான தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் நடந்துவிடும்.

'அறிவு திருந்தும்படி எப்படிப் பண்ணுவது? வேறே எப்படி? எல்லாருக்கும் தெரிந்ததுதான்; நல்லதை நல்லபடியாக எடுத்துச் சொல்வதால்தான். ஞானேபதேசத்தினால்தான். வாயுபதேசம் மட்டும் போதாது. வாழ்க்கை உதாரணத்தோடு அது கலந்து வந்தால்தான் பலன் தரும். அதனால் ஞானியாக அவதாரம் செய்யணும். ஞானி என்றால் ஸன்னியாசியாக அவதாரம் செய்யணும்' என்றிப்படி பகவான் தீர்மானம் பண்ணிவிட்டார்!

ஏன் ஸன்னியாஸியாக அவதாரம்?

ஸன்னியாசிதான் ஞானியாக இருக்க முடியுமென்பதில்லை. 'ஒரு சண்டாளன்கூட ஞானியாயிருக்கிற பக்ஷத்தில் அவனே என் குரு' என்று நம்முடைய ஆசார்யாளே ஸ்தோத்ரம் செய்திருக்கிறார். அந்தக் கதையை அப்புறம் கேட்போம். ஆனாலும் இந்த மாதிரி எங்கே வேண்டுமானாலும் ஞானி தோன்றுவதென்பது அபூர்வமாக நடப்பதுதான். அதில் நாம் பயிற்சி கொடுத்துப் பண்ணும்படியாக ஒன்றுமில்லை. உபதேச குரு என்றால் அவர் ஒரு 'ஸிஸ்டட்'ப்படி பயிற்சி கொடுத்தே சிஷ்யர்களை ஞானமடையச் செய்யணும். ஆகையால் இவரும் அப்படி 'ஸிஸ்டட்'த்தில், அதாவது ஸம்ப்ரதாய பூர்வமாக, அதாவது சாஸ்த்ரோக்தமான முறையில் போய் ஞானியானவராக இருந்தால்தான் பொருத்தமாயிருக்கும். அபூர்வமாக ஞானிகள் எந்தச் சூழ்நிலையில் வேண்டுமானாலும் தோன்றலாமென்றாலும், பொதுவாக அந்த பரிபக்வத்தைப் பெற சாஸ்த்ரங்கள் கூறியுள்ள விதி என்னவென்றால், உசந்த முறையில் ப்ரஹ்மசர்யமோ, க்ருஹஸ்தாச்ரமமோ வகித்த பிற்பாடு ஸன்னியாஸம் வாங்கிக்கொண்டு, உபநிஷத்துகளில் ஜீவ-ப்ரஹ்ம ஐக்யத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் மஹாவாக்யங்களை அனுஸந்தானம் பண்ணிப் பண்ணியே (தீர்க்கமாக த்யானம் செய்தே) ஞானம் அடைய வேண்டும் என்பதுதான். அம்மாதிரி அவதாரத்தில் நடத்திக் காட்டுவதுதான் யுக்தம் என்று ஸ்வாமி நினைத்தார். எல்லாம் அசாஸ்த்ரீயமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த காலத்தில் சாஸ்த்ரம், அதன் கட்டு ஆகியவற்றில் ஜனங்களுக்கு மதிப்பும் பிடிப்பும் ஏற்படுத்தித் தருவதுதான் அவதார நோக்கம். அப்படியிருக்கும்போது, ஒரு சாஸ்த்ரமுமில்லாமல் எங்கே வேண்டுமானாலும் ஞானி தோன்றலாம் என்ற விதத்தில் அவதாரமே இருந்துவிட்டால் நோக்கத்துக்கே அது எதிராகத்தானே ஆகிவிடும்? ஒரு மனுஷ்ய ஜீவன் அடையக்கூடிய மிகவும் உச்ச

நிலையான ஞானத்துக்கே சாஸ்த்ரம் வேண்டியதில்லையென்றால், அப்புறம் ஓர் உபதேசமும் வேண்டாம், அதைச் செய்யும் அவதாரமும் வேண்டாம் என்றாகிவிடும்! அல்லது அப்போது பரவியிருந்த அசாஸ்த்ரிய, அவைதிக மதங்கள் மாதிரி இன்னொன்றை உபதேசிக்கத்தான் அவதாரம் என்றாகிவிடும். ஆனால், அவதார லக்ஷ்யமே என்ன? வேத சாஸ்த்ரத்தை நிலை நாட்டுவதுதான். தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம், தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் என்று சொன்னதெல்லாம் வேத ஸம்ஸ்தாபனத்தைத்தான். அதிலும் இந்த அவதாரமும் முடிந்த முடிவாக வேதம் சொன்ன அத்வைதத்தையே தன்னுடைய சிகரமான பணியாக நிலை நாட்டி, நிவ்ருத்தி மார்க்க ஸன்னியாஸிக்கே அதில் அதிகாரம் என்று தெளிவாக வழிவகுத்துத் தரவேண்டுமென்று ஸ்வாமி ஸங்கல்பித்திருந்தார். அதனால் அவதார மூர்த்தியும் விதிவத்தாக ஸன்னியாஸம் வாங்கிக்கொண்டு ஞானம் பெற்றதாகவே காட்ட வேண்டுமென்றாயிற்று!

பௌத்த, ஜைன மதஸ்தர்களுங்கூட ஞானத்துக்கே தங்களை 'டெடிகேட்' செய்து கொள்பவர்கள் பிக்ஷுக்களாக வேண்டுமென்றுதானே வைத்திருந்தார்கள்?

ஸன்னியாஸியான குருவாக அவதாரம் செய்வதென்று முடிவாயிற்று.

ஸன்னியாஸியாயில்லாத கிருஷ்ணரும் ஞானோபதேசம் செய்தாரென்றாலும் அது அவர் செய்த அனேக காரியங்களில் ஒன்றுதான். அந்தக் காலத்தில் அந்த மட்டும் செய்ததே போதுமாயிருந்தது. ஜீவிதத்தின் பின்பாகத்தில் மாத்திரம் கொஞ்சம் உபதேசம் செய்தே அவர் 'ஜகத்குரு' பட்டத்தைத் தட்டிக்கொண்டு போய்விட்டார்! த்வாரகையில் ராஜ்யபாரம் வஹிப்பது, பதினாறாயிரம் பத்னிகளோடு குடும்பம் நடத்துவது, பாண்டவர்களைப் போய்ப் போய்ப் பார்த்துக் கொள்ளுவது, தூது போவது, தேரோட்டுவது, பக்தானுக்ரஹம் பண்ணுவது, நரகாஸுராதிகளை வதம் பண்ணுவது என்று, அவர் பண்ணாத காரியமில்லை. அதில் ஒன்றாக உபதேசமும் செய்தார். 'இப்போது அப்படி முடியாது. ஆயுஸ் முழுக்க ஸன்னியாஸ குருவாக இருந்துகொண்டு உபதேசம் ஒன்றையே செய்தால்தான் முடியும்' என்று ஸ்வாமி தீர்மானித்தார்.

க்ருஹஸ்தனுக்கு சாஸ்த்ரங்களில் ஏகப்பட்ட கர்மானுஷ்டானங்களைக் கொடுத்திருக்கிறது. அவனுக்கு எத்தனையோ குடும்பப் பொறுப்புகள். அதிதி ஸத்காரம் (விருந்தோம்பல்) இன்னும் அனேக விதமான ஸமூஹத் தொண்டுகள் எல்லாம் அவன்தான் செய்ய வேண்டும். இதெல்லாம் போகத்தான் உபதேசிப்பது என்றால் அன்றைய (ஆசார்யாள் காலத்திய) அபாயமான சூழ்நிலையில் போதவே போதாது. ஆகையினால் இந்தப் பொறுப்புகளும், இத்தனை கர்மானுஷ்டானங்களும் இல்லாத ஸன்னியாஸிதான், 'உபதேசமே கர்மா; அதுவே தன் பொறுப்பு' என்று 'டெடிகேட்' செய்துகொண்டு ஞானப்ரசாரத்துக்காக உழைத்துக் காட்ட வேண்டும் என்று ஏற்பட்டது.

இந்த அவதாரத்திலே பாரத தேசம் முழுக்க ஸஞ்சாரம் செய்து, நாடு பூரா பரவியிருந்த தப்பான மதங்களை வாதங்களினால் நிராகரணம் பண்ணி, ஸத்யமான வேதாந்த மதத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டியிருந்தது. அதாவது அவதாரமாக வருகிறவர் ஸதா காலமும் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்ற அவச்யம் ஏற்பட்டிருந்தது. குடும்பப் பொறுப்புள்ள கிருகஸ்தன் எப்படி இந்த மாதிரி எப்பவும் ஊர் சுற்றிக் கொண்டே இருக்க முடியும்? மாறாக ஸன்னியாசிக்குத்தான் எப்பவும் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டே இருக்கணும்; ஒரே இடத்தில் அதிக நாள் இருந்தால் 'லோகல் அட்டாச்மென்ட்'கள் உண்டாகிவிடுமாதலால் இடம் மாறிக்கொண்டே இருக்கணும்' என்று சாஸ்த்ரமே விதி செய்திருக்கிறது. இதுவும் இப்போது ஸன்னியாஸ அவதாரம் ஏற்படுவதற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாயிற்று. நாலு ஆச்ரமங்களில் சன்னியாஸாச்ரமம்தான் ஸஞ்சாரத்துக்கு யோக்யமான ஆச்ரமம். பிரம்மசாரியாகப் பட்டவன் 'அந்தேவாஸி' என்பதாக குருவோடு கூடவே சேர்ந்து வஸிக்க வேண்டியவன். குருகுலவாஸமே விதிக்கப்பட்ட அவன் ஸஞ்சார வாழ்க்கை நடத்த முடியாது. க்ருஹஸ்தன் மற்ற ஆச்ரமிகளை ஆதரிப்பதும், தன்னுடைய குடும்ப பரணம் செய்வதுமான கடமையை ஸ்வ க்ருஹத்திலேயே இருந்து கொண்டுதான் செய்ய முடியும். அவனும் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டே இருக்க முடியாது. வானப்ரஸ்தனும் காட்டில் ஒரே இடத்தில் இருந்துகொண்டுதான் வ்ரத நியம தபோனுஷ்டானங்களைப் பண்ண வேண்டும் என்று

சாஸ்த்ரம். சன்னியாஸி மட்டுந்தான் சாஸ்த்ர விதிப்படியே ஒரே இடத்தில் ஜாஸ்தி நாள் தங்காமல் சஞ்சரித்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டியவன். ஆகையினால் அப்படிப்பட்ட ஓர் அவதாரத்தினால்தானே தேசம் பூராவுக்கும் உபதேசம் தருவ் தான காரியம் நடக்க முடியும்?

கிருஷ்ணர் கிருஹஸ்தராக இருந்துகொண்டு ஞானோபதேசம் செய்தாரென்றாலும் ஊர் ஊராகப் போய் தேசத்தின் ஸகல வித்வத் ஸமூஹத்துக்குமா உபதேசித்தார்? ஓர் அர்ஜுனனுக்கும் ஓர் உத்தவருக்கும் மட்டும் ஒரொரு சமயத்தில் மாத்திரம் உபதேசம் பண்ணினார். தாமே ஸ்வாமி என்று உபதேசத்துக்கு நடுவிலேயே அர்ஜுனனுக்கு விச்வரூபம் காட்டி நிச்சயப்படுத்தினார். உத்தவருக்குத் தனக்காகவே தெரியும், இவர் ஸ்வாமி என்று. ஸ்வாமி என்ற பிறகு க்ருஹஸ்தாச்ரமியா, அதுவா, இதுவா என்றெல்லாம் பார்க்காமல் அந்த இரண்டு பேரும் உபதேசத்தை பக்தியோடு ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அப்புறம் அவர் பரமபதம் போய், லோகமெல்லாம் அவர் ஸ்வாமிதான் என்று புரிந்துகொண்ட பிறகு, பரீக்ஷித்து, ஜனமேஜயன் ஆகியவர்களின் காலத்தில் அந்த உபதேசங்கள் வ்யாஸாசார்யாளின் பாகவத, பாரதங்களின் மூலம் லோகத்துக்கு ப்ரசாரமாயின.★ ஸாக்ஷாத் பகவதவதாரத்தின் உபதேசம் என்பதால் எந்த ஆச்ரமத்திலிருந்துகொண்டு அவர் உபதேசித்தார் என்று கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருக்காமல் எல்லாரும் உபதேசங்களை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அவதாரமாக லோகத்தில் வாழும்போது, அவதார லக்ஷணப்படி எல்லாருக்கும் எல்லாக் காலத்திலும் தம்மைத் தெய்வமாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளாமல், மானுஷமாகவே நிறைய வேஷம் போட்டு விட்டு, அப்புறம் ஒரு தலைமுறை, இரண்டு தலைமுறைக்குப் பிற்பாடு லோகம் தம்மைத் தெய்வமாகத் தெரிந்துகொண்ட பிறகே தம்முடைய ஞானோபதேசம் எல்லாருக்கும் ப்ரகாசிக்

★ பஞ்ச பாண்டவர்களை அடுத்துப் பட்டமேற்ற பரீக்ஷித்தின் இறுதிக் காலத்தில் வியாஸரின் புதல்வரான சுகர் அவனுக்கு உபதேசித்த பாகவதத்தில் 'உத்தவகீதை' இடம் பெறுகிறது. பரீக்ஷித்தை அடுத்துப் பட்டமேற்ற ஜனமேஜயனின் ஸர்ப்ப யாகசாலையில் வியாஸரின் சீடரான வைசம்பாயனர் உபன்னியஸித்த மஹாபாரதத்தில் அர்ஜுனனுக்கு உபதேசமான 'பகவத் கீதை' இடம் பெறுகிறது.

கும்படியாக க்ருஷ்ண பரமாத்மா செய்தார்.

இப்போதோ வீடு பற்றி எரிகிறபோது உடனே ஜலத்தைக் கொட்டி அணைக்க வேண்டுமென்பது போன்ற நிலையாக இருந்தது. ஒரு காலத்தில் அவதாரமாகி உபதேசம் செய்வது, ஆனாலும் அந்த உபதேசம் அப்போதே ப்ரசாரமாகாமல், லோகத்தைக் காக்க வைத்து அவதாரத்தை அவதாரமென்று அது புரிந்துகொண்ட அப்புறமே ப்ரசாரமாகச் செய்வது என்று காலஹரணம் செய்ய முடியாத சூழ்நிலையாயிருந்தது. அதர்ம, அஞ்ஞான நெருப்புப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த லோகத்தில் அப்போதேதான் ஞானோபதேசத்தை வர்ஷித்து அணைக்க வேண்டும் என்றிருந்தது. ஆனால், அவதார காலத்திலேயே ஆச்ரமத்தைப் பார்க்காமல் ஈச்வராவதாரமென்று எல்லாருக்கும் எப்போதும் தெரியும்படி இருப்பதென்றாலோ, ஓர் அவதாரமென்றால் அது மானுஷமாகவும் இருந்துதானாக வேண்டும் என்று நாம் பல காரணங்களைக் கொண்டு தெரிந்து கொண்டோமே, அந்தப்படி பண்ண முடியாமலாகி, அவதாரத்தின் லக்ஷணங்கள் லக்ஷ்யங்கள் இரண்டுக்குமே பாதகம் ஏற்படும். ஆனபடியால் ஸன்னியாஸாச்ரமத்தில்தான் அவதாரம் இருக்க வேண்டுமென்றும், அவதார புருஷர் லோகத்தில் உள்ளபோதே எல்லாருக்குமே ப்ரகாசமாக உபதேசம் செய்துவிட வேண்டுமென்றும் ஆயிற்று.

குறிப்பாக, இந்த்ரியக் கட்டுப்பாடு போதாத இந்தக் கலிகாலத்தில் க்ருஹஸ்தன் ஞானோபதேசம் செய்தால் ஸந்தேஹத்திற்கும் பரிஹாஸத்திற்கும் இடமாகும். ஜனங்களெல்லாம் பலவிதத்தில் ஹிபாக்ரிஸி பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது, 'பார்த்தால் க்ருஹஸ்தாச்ரமம், பண்ணுவதோ ஞானோபதேசம்' என்று, தங்களைப் போலவே அந்த ஆஸாமியும் ஒன்று என்று, ஜனங்கள் பரிஹாஸமாக நினைப்பார்கள். இந்த்ரியக் கட்டுப்பாடு இந்த யுகத்தில் போதவே போதாது. சபலத்தின் இழுப்பு இப்போது ஜாஸ்தி என்பதால்தான் ஐம்பது வயஸுக்கு மேற்பட்டு பத்னியோடுகூட இருந்து கொண்டே, ஆனாலும் தாம்பத்ய போகம் இல்லாமல், தபோ வ்ரதங்கள் செய்வதான வானப்ரஸ்தம் கலியில் வேண்டியதில்லை என்று க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திலேயே இருந்துவிட்டு நேரே ஸன்னியாஸம்

வாங்கிக் கொள்ளும்படியாக இந்த யுகத்துக்கு ஏற்பட்டிருக் கிறது.

முக்யமாக இந்த அவதாரம், நிவ்ருத்தி மார்க்கத்தில் ஞானம் பெற்றே மோக்ஷமடைய முடியும் என்ற உபநிஷத அபிப்ரா யத்தை முடிவாகச் சொல்ல வந்தது. எனவே அது ஸன்னியாஸி யாயில்லாமல் வேறெப்படியும் இருக்க முடியாதென்று ஆகி விட்டது. ப்ரவ்ருத்தியிலிருப்பவர் நிவ்ருத்தியை அந்தரங்க ஸாதனமாகச் சொல்வது பெரிய முரண்பாடல்லவா?

இப்படிப் பல காரணங்களால், கலி பிறந்து ஸுமார் 2500 வருஷத்துக்கப்புறம், ஈச்வரன் குருவாக அவதாரம் பண்ண வேண்டுமென்றும், அப்படி ஞானாவதாரமாக வருபவர் ஸன்னியாஸியாகவே இருக்க வேண்டும், ஆயுஸ் முழுக்க அப் படியிருந்து உபதேசம் பண்ண வேண்டும் என்றும் முடிவா யிற்று. பகல் வேளையில் எப்போதோ ஒரு ஸமயம் மானம் (வானம்) மூடிக்கொண்டு இருட்டிப்போவது போல க்ருஷ்ணர் காலத்தில் ஏற்பட்டதால் அப்போதைக்கு அவர் ஒரு தீபத்தை ஏற்றி வைத்தால் போதுமானதாயிருந்தது. இப்போது ஒரே ராக்காலமாகவே ஆகிவிட்டதால் அவதார புருஷர் ஆயுஸ் காலம் பூராவும் நிறைய விளக்குப் போட்டாக வேண்டும் என்றாயிற்று. மனோ விகாரங்களும், விகல்பமான எண்ணங் களும் ஜனங்களுக்கு ஜாஸ்தியாகிவிட்டதால் அவதாரம் தாம்பத்ய வாழ்க்கையே இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்றும் ஆயிற்று.

ஆசார்யாள் பூர்ணமாக மனுஷாயுஸ் பூலோகத்தில் இருக்க வில்லை, முப்பத்திரண்டே வயஸுதான் இருந்தாரென்று தெரிந்திருக்கும். அதாவது இத்தனை கலிப்ரவாஹத்தையும் அடக்குவதற்கு அத்தனை ஸ்வல்ப காலமே போதும்படியாக அப்பேர்ப்பட்ட ஞான சக்தியோடும் க்ரியா சக்தியோடும் அவதாரம் ஏற்பட முடிந்தது என்று தெரிகிறது. முப்பத்திரண்டு வருஷமென்ன, சொடக்குப்போடும் நாழியிலேகூட ஈச்வர சக்தி யால் ஸாதிக்க முடியாததாக எதுவாவது உண்டா? ஆனால் நரலீலைக்காக அவதாரம் என்று ஆடிக் காட்டுவதில் இப்படி 32 வருஷமென்று ஸங்கல்பம் செய்யப்பட்டது. அதை ரொம்ப வுமே லீலா விநோதமாகப் பண்ணினார். எப்படியென்றால்,

முதலில் தம்முடைய ஸ்வய ஸங்கலபப்படி எட்டே வயஸு இருக்கிறமாதிரியும், அப்புறம் முதலை வாயிலிருந்து தப்புகிற போது எட்டைப் பதினாறாக்கிக் கொண்டாற்போலவும், பதினாறு முடிந்தபோது வ்யாஸர், ப்ரம்மா ஆகியவர்களுடைய விருப்பப்படி இன்னும் ஒரு பதினாறு கூட்டிக்கொண்ட மாதிரியும் விளையாட்டுப் பண்ணினார். ஆனால் முதலிலேயே பரமேச்வரன் ப்ளான் போட்டதுதான் – தாம் முப்பத்திரண்டு வருஷம் ஸன்னியாஸ குருவாயிருந்தே அத்வைத க்ரந்தங்களை எழுதி அவற்றை தேசம் பூரா ஸஞ்சாரம் பண்ணிப் பிரசாரம் செய்ய வேண்டுமென்பது.

ஸரி. ஆனால் 32 வருஷம் என்பது புருஷாயுஸ் இல்லை. புருஷாயுஸ் (என்பது) நூறு வருஷம். இந்த அவதாரம் அப்படிப் பூர்ணாயுஸ் கொண்டதாகவோ, அல்லது எண்பது தொண்ணூறு வயஸ் ஜீவிப்பதாகவோ இருந்து, அதில் முதலில் மற்ற ஆச்ரமங்களை வஹித்துவிட்டுக் கடைசி 32 வருஷம் மட்டும் ஸன்னியாஸியாயிருக்க முடியுமல்லவா? 'அப்படியெல்லாம்கூட க்ருஹஸ்தாச்ரமக் கலப்பு இருக்கவே கூடாது. அவதார கார்யத்தைப் பண்ணுவதற்கு 32 வருஷம் போதுமா? அப்படியானால் அந்த 32 வருஷமும் ஸன்னியாஸியாயிருந்துவிடவேண்டும். ஜீவிதம் பூராவும் ஞானோபதேசமே கார்யமாயிருந்துடணும். இந்தக் கலியுகத்தில் அவதாரமாக வரும்போது க்ருஹஸ்தாச்ரம் வாடையே காட்டப்படாது' என்று பரமேச்வர ஸங்கல்பமாயிற்று.

சில நிமிஷங்கள் யோசனையில் இருந்தபின் இந்த அவதாரத்தில் ஆயுஸ் முழுக்க உபதேசம், ஸன்னியாஸம் என்றால் முழுக்கவே இல்லை. முதலில் கொஞ்சம் வருஷம் ப்ரஹ்மசர்யம், குருகுலவாஸத்தில் பூர்த்தியாக வித்யாப்யாஸம்; அப்புறந்தான் ஸன்னியாஸமும், உபதேசம் பண்ணுவதும்.

அவதார கார்யத்திற்கு 32 வருஷம் தேவைப்பட்டதென்று நான் சொன்னது ஸரியில்லை. அதைவிடவும் ஒரு எட்டு வருஷம் குறைச்சலாகவே போதுமென்றிருந்தது.

திடீரென்று ஒரு குழந்தை உபதேசம் செய்கிறதென்றால் இது ஏதோ தெய்விகமான அற்புதம் என்று ஆகிவிடும்.

தெய்விகமும், மனுஷத்தன்மையும் கலந்திருப்பதான அவதார லக்ஷணத்துக்கு இது பங்கம் உண்டாக்கிவிடும். ஒரு தெய்வக் குழந்தையை ஜனங்கள் எப்படித் தங்களுக்கான 'மாடல்'லாக நினைத்துப் பின்பற்ற முடியும்? அதன் உபதேசம் தங்களுக்கும் அனுஷ்டான ஸாத்யம் என்று எப்படி எடுத்துக் கொள்ள முடியும்? ஒரேயடியாய் உச்சஸ்தானத்தில் அமர்த்தப்பட்ட அவதாரத்துக்கும் அப்போது ஜனங்களோடு கலந்து பழகும் ஆசை நிறைவேறாது. உபதேச குருவாக வருகிறபோதே ஓர் உச்சஸ்தானம், ஒதுக்கம் எல்லாம் வரத்தான் செய்யும். ரொம்பவும் நியமமாயிருந்து கொண்டு ஞான வைராக்யங்களை உபதேசித்துக் கொண்டிருப்பவர் மற்ற அவதாரங்களைப் போல ஜனங்களோடு அத்தனை 'இன்டிமஸி'யுடன் உறவு கொண்டாட முடியாதுதான். ஏதோ கொஞ்சத்தில் கொஞ்சம் முடிவதும் அவர் அற்புத லேபிள் ஒட்டிக்கொண்டே பிறந்தாரானால் அடியோடு போய்விடும்!

அதனால், 'க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தின் மூலம் மனுஷ்யனுக்கு 'மாடல்'லாக எத்தனையோ பாடங்களைக் காட்டத்தான் நமக்கு அடியோடு முடியாதென்றாலும், ப்ரஹ்மசாரியாக இருந்தாவது அதில் 'மாடல்'லாக இருந்து காட்டுவோம்' என்று பரமாத்மா நினைத்தார்.

ப்ரம்மசர்ய ஆச்ரமம் வஹிப்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் இருந்தது. என்னவென்றால், வேத வழியை நிலை நாட்டுவதே அவதார நோக்கமாயிருக்க, வேதத்தின் கர்ம ஸம்பந்தம் என்பதே இல்லாத ஸன்னியாஸியாகவே அவதாரம் ஆயுஸ் முழுக்க இருந்துவிட்டால் எப்படி? ஸன்னியாஸிக்கும் (உபநிஷத்துகளின்) மஹாவாக்யங்களால் வேத ஸம்பந்தம் இருக்கிறதென்றாலும், பெரும்பாலான ஜனங்கள் பண்ணக் கூடியது அவன் பண்ணும் மஹாவாக்ய விசாரம் அல்லவே! அவர்களுக்கானது வைதிக கர்மாக்கள்தானே? அதாவது, ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கம்தான். அதுவோ க்ருஷ்ணர் காலத்தையும்விட இப்போது கெட்டுப் போயிருந்தது. வர்ண விபாகம் வேண்டாம் என்ற மதங்கள் இப்போதுதான் பரவி, வைதிகக் கர்மானுஷ்டானத்திற்கு பெரிய ஹானி உண்டாக்கி வந்தன. இந்த ஸமயத்தில் தோன்றும் ஓர் அவதாரம் நிவ்ருத்திக்கான

சித்த பரிபக்வம் பெற்ற கொஞ்சம் பேருக்கு மட்டும் அத்வைதத்தைச் சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டால் எப்படி ஸரியாயிருக்கும்? லோகத்தில் பொதுவாக எப்படி தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் ஏற்படும்? முடிந்த முடிவாக ஞான லக்ஷ்யத்தைக் காட்டி நிவ்ருத்தியை நிலைநாட்டுவதே இந்த அவதாரத்தின் தலையான உத்தேசமானாலும், ஆரம்பமும், மத்தியும் இல்லாமல் முடிவுக்கு எப்படிப் போவது? லோகம் பூராவுக்கும் தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் என்னும்போது ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தில், அதாவது வேதோக்தமான கர்மானுஷ்டானத்தில் பெரும்பாலான ஜனங்களை ஊக்கி உத்ஸாஹப்படுத்தாமல் ஓர் அவதாரம் முடிந்து போவதற்கில்லை. வியவஸ்தைகள் கெட்டுப்போய் ஜனங்களெல்லாம் ரொம்பவும் அசாஸ்த்ரீயமாகக் கார்யங்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும்போது அவர்களுக்கு சாஸ்த்ரோக்தமான கர்மாக்களில் ஈடுபாடு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டியது அவதாரத்தின் முக்யமான கடமையாக ஆகியிருந்தது. ஆகையால் பெருவாரியான ஜனங்களை உத்தேசித்து வைதிகக் கர்மானுஷ்டானம், ஆச்ரம வ்யவஸ்தைகள் ஆகியவற்றையும் (இந்த அவதாரத்தில்) வலியுறுத்திச் சொல்லத்தான் வேண்டும் என்று ஸ்வாமி நினைத்தார்.

சொன்னால் மட்டும் போதாதே! சொன்னதை ஸொந்த வாழ்க்கையில் எக்ஸாம்பிளாக நடத்திக் காட்டினால்தானே சொல்லுக்குச் சக்தி ஏற்படும்? ஆனால் வைதிகக் கர்மானுஷ்டானமில்லாத ஸன்னியாஸி எப்படி அதற்கு எக்ஸாம்பிளாக வாழ்ந்து காட்ட முடியும்?

இதை ஸமாளிக்கவுந்தான், ப்ரஹ்மசர்ய ஆச்ரமத்தில் முதலில் இருந்துவிட்டு அப்புறம் ஸன்னியாஸியாவது என்று தீர்மானம் பண்ணினார். க்ருஹஸ்தன் மாதிரி அத்தனை யாகயஜ்ஞாதி கர்மாக்கள் ப்ரம்மசாரிக்கு இல்லாவிட்டாலும் இவனுக்கும் அனேக வைதிக அனுஷ்டானங்கள் உண்டு. ஆதலால், 'வழிகாட்டியாக ப்ரம்மசர்யாச்ரமத்திலிருந்து கொண்டு செய்ய முடிந்ததையெல்லாம் செய்யலாம் வேதாத்யயனம் பண்ணலாம்; ஸமிதாதானம் பண்ணலாம்; பிக்ஷை எடுத்து வரலாம்; இந்த ஆச்ரமத்திற்குரிய நான்கு வ்ரதங்களை அனுஷ்டிக்கலாம்; இதெல்லாம் வறட்டு வறட்டு என்று வெறும் கார்யமாகப் போய்விடாமல் க்ருதயம் கலந்து ப்ரியமாக, பணிவாக குரு

சுச்ரூஷை பண்ணலாம் – 'பெர்ஃபெக்டா'க இப்படி நடத்திக் காட்டிவிட்டு அப்புறம் ஸன்னியாஸத்திற்குப் போகலாம். அசாஸ்த்ரியமாக பல பிக்ஷுக்கள் இந்த நாளில் தோன்றியிருக்கிற மாதிரி இல்லாமல், 'இந்தக் குழந்தை ஸன்னியாஸி யார் தெரியுமாவாம்? நியமமாக குருகுலவாஸம் பண்ணிவிட்டு, அப்புறம் சாஸ்த்ரோக்தமாக, குருமுகமாக (ஸன்னியாஸ) தீக்ஷை வாங்கிக் கொண்ட குழந்தையாம்' என்று லோகம் பேசும்படியாக நடத்திக் காட்ட வேண்டும். க்ருஹஸ்தனாயிருந்து தாரபுத்ராதிகள், அதிதிகள் ஆகியவர்களுக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளைச் செய்துகாட்ட முடியாவிட்டாலும், ப்ரஹ்மசாரியாயிருந்து ஆசார்ய ஸேவை, தாயாருக்குச் செய்ய வேண்டிய தொண்டு ஆகியவற்றை சுத்தமாக நடத்திக் காட்ட வேண்டும். வேத சாஸ்த்ரங்களில் லோகத்துக்கு மறுபடி பிடிப்பு ஏற்படுத்தித் தரவேண்டிய அவதாரம், ஒரு சாஸ்த்ரமும் தேவையில்லாத அதிவர்ணாச்ரம ஞானியாகப் பிறந்து விடாமல், ப்ரஹ்மசாரியாகவாவது இருந்து சாஸ்த்ரோக்தமான கர்மாக்களைச் செய்து அப்புறமும் சாஸ்த்ரோக்தமாக ஸன்னியாஸ தீக்ஷை பெற்று, அந்த ஆச்ரமத்துக்கான நியமங்களைப் பின்பற்றிக் காட்டுவதுதான் முறை' என்று பரமாத்மா நினைத்தார்!

நல்ல வேளையாக ஒருத்தனுக்கு நான்கு ஆச்ரமங்களும் 'கம்பல்ஸரி'தான் என்று வைக்காமல் நல்ல பக்வம் அடைந்தவனானால் ப்ரம்மசாரி, க்ருஹஸ்தாச்ரமம் ஏற்காமல் அந்த ஆச்ரமத்திலேயே ஆயுஸ் முழுவதும் இருக்கலாம் – 'நைஷ்டிக' ப்ரஹ்மசாரி என்று இருக்கலாம் – என்றும், இன்னும்கூட மனஸ் பக்வப்பட்டு விவேக வைராக்யம் நிரம்பியிருந்தால் ப்ரஹ்மசர்யத்திலிருந்தே ஸன்னியாஸாச்ரமத்திற்குப் போகலாமென்றும் சாஸ்த்ரங்களில் இருக்கிறது. போதாயனர், கௌதமர், வஸிஷ்டர், உசனஸ், அங்கிரஸ், யமன், காத்யாயனர், வ்யாஸர் ஆகியவர்கள் கொடுத்துள்ள ஸ்ம்ருதிகளில் (தர்ம சாஸ்த்ரங்களில்) இப்படி இருக்கிறது. ஜாபால ச்ருதியும் யோக்யதாம்சமுள்ள ப்ரஹ்மசாரி நேரே ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்கிறது. 'ஆகையினால் இந்த அவதாரத்தில் அப்படித்தான் பண்ண வேண்டும். குழந்தையாகவும் ப்ரஹ்மசாரியாகவும் முதலில் ஓர் எட்டு வருஷம் இருந்துவிட்டு அப்புறம் ஸன்னியாஸியாகி அவதார கார்யத்தை முடிக்கலாம். க்ருஹஸ்

தாச்ரமம் என்றால் இந்த யுகத்து ஜனங்களுக்கு விகல்பமான எண்ணங்கள் தோன்றுவதுபோல ப்ரஹ்மசர்யாச்ரமத்தைப் பற்றி இல்லாததால் இந்த மாதிரிப் பண்ணலாம்' என்று தீர்மானித்தார்.

இன்னொன்றும் நினைத்தார்.

க்ருஷ்ணர் அனேக விதமான கார்யங்கள் செய்ததில் துஷ்டசிக்ஷணமும் நிறையச் செய்தார். ராமரும் மனுஷ்யர்களுக்கு எக்ஸாம்பிளாகவே வாழ்க்கை நடத்தியதோடுகூட நிறைய துஷ்ட சிக்ஷணமும் பண்ணினார். மத்ஸ்யத்திலிருந்து மற்ற அவதாரங்களெல்லாம் முக்யமாகப் பண்ணியதும் துஷ்ட சிக்ஷணம்தான். தன் ராஜ்யத்தில் துஷ்டர்களின் ஆட்சி ஏற்படாமல் ஒரு ராஜா சத்ரு ஸம்ஹாரம் செய்கிற மாதிரியே, த்ரிலோக ராஜாவாக இருக்கும் பரிபாலன மூர்த்தியான விஷ்ணு இந்த அவதாரங்களில் செய்திருக்கிறார். அதாவது க்ஷத்ரிய கார்யத்தைச் செய்திருக்கிறார். இதை வெளிப்படத் தெரிவிப்பது போலக் கடைசியான ராம-பலராம-க்ருஷ்ணாவதாரங்கள் மூன்றிலும் க்ஷத்ரியராகவே அவதாரம் செய்தார்.

இப்போது கலியிலே துஷ்ட சிக்ஷணமே முடியாது, உபதேசந்தான் செய்வது என்பதாக அவதாரம் ஏற்படவிருந்த போது, அதற்குப் பொருத்தமாக ஸாத்விக குணத்தோடு, ஆசார்யனாக இருந்துகொண்டு உபதேசிப்பதற்கே ஏற்பட்ட பிராமண ஜாதியில் அவதரிப்பதுதான் யுக்தமாயிருக்குமென்று திவ்ய ஸங்கலபமாயிற்று.

க்ருஷ்ணர் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படிதான் ஆசார்யாள் அவதரித்தது என்றாலும் அந்த அவதாரத்துக்கும் இதற்கும் வித்யாஸமாகப் பல பார்த்ததில் இதுவும் ஒன்று: அதிலே க்ஷத்ரிய தர்மத்தை முக்யமாகப் பண்ணிக் காட்டியது – இதிலே பிராமண தர்மம் ஒன்றை மட்டுமே பண்ணிக் காட்டியது.

ஜனங்களில் அத்தனை லெவல்களில் இருக்கிறவர்களையும் அவரவருக்குப் பிடித்தமாதிரி செய்து காட்டி ஆகர்ஷித்தவர் க்ருஷ்ண பரமாத்மா. ஒரு திருடனாகட்டும், ஒரு காமுகனாகட்டும், ஒன்றும் தெரியாத இடைப் பசங்களாகட்டும் – அவர்கள்

ஒவ்வொருத்தருங்கூட, அட, இவன் நம்மைச் சேர்ந்தவண்டா!' என்று நினைத்து வந்து ஒட்டிக்கொள்ளும்படியாக நவநீத சௌர்யம் (வெண்ணெய் திருடல்), ராஸக்ரீடை, மாடு மேய்ப்பது எல்லாமும் பண்ணினார். ஞானாசார்ய ஸன்னியாஸியாக எடுக்கும் அவதாரத்தில் அந்த மாதிரியெல்லாம் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியுமா? இந்த வித்யாஸங்களோடு அதிலே க்ஷத்ரிய தர்மம், இதிலே பிராமண தர்மம் என்று அனுஸரித்துக் காட்டியதும் சேர்கிறது.

ஒரே தர்ம ஸம்ஸ்தாபனமே உத்தேசமானாலும் ஸந்தர்ப்ப சூழ்நிலையைப் பொறுத்து அவதாரத்துக்கு அவதாரம் எப்படி ஒரேயடியாக வித்யாஸமாயிருக்கிறது என்பதற்காகச் சொல்ல வந்தேன்.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தைத் திரும்பத்திரும்பக் குறிப்பிட்டு, அவர் சொன்ன கீதையையும் திரும்பத்திரும்ப quote பண்ணி, அதோடு ஆசார்யாள், ஆசார்யாள் என்று முடிச்சுப்போட்டால் ஒரு கேள்வி வரலாம்: 'ஆசார்யாள் பரமசிவ அவதாரமென்றுதான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். க்ருஷ்ணர் மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரம். அப்படியிருக்க, அவர் அந்த மாதிரிப் பண்ணினார், இவர் இந்த மாதிரிப் பண்ணினார். ஆனாலும் அவர் கீதையில் சொன்ன வாக்குப்படிதான் இவர் அவதரித்ததே; காலச் சூழ்நிலை மாறுபட்டதால் அவதார வாழ்க்கை முறை மாறுபட்டாலும் கீதையில் சொன்ன அதே தர்ம ஸம்ஸ்தாபன நோக்கத்தைத்தான் பூர்த்தி பண்ணினார்' என்றால் எப்படி?'

அப்பா! சிவன், விஷ்ணு என்று முழுக்கவும் பேதப்பட்டு இரண்டு பேர் இல்லை. ஒரே பரமாத்மா போட்டுக் கொண்டுள்ள இரண்டு ரூபபேதங்கள்தான் அவர்கள்!

'ப்ரச்னோத்தர ரத்னமாலிகா'வை முடிக்கிற இடத்தில் ஆசார்யாள் ஒரு கேள்வி கேட்கிறார்:

'கச்சபகவான்?' – 'பகவான் என்பது யார்?'

'மஹேச: சங்கரநாராயணாத்மைக:' என்று பதில் கொடுக்கிறார்.

வேதாந்தத்தில் ஈச்வரன் என்றும், ஈசன் என்றும் சொன்னால் சிவன் என்று அர்த்தமில்லை. ஜகத் வியவஹாரத்தையெல்லாம் நடத்திக் கொண்டிருக்கும் மஹா சக்தியான ஸகுண ப்ரம்மத்தைத்தான் 'ஈச்வரன்' என்று அங்கே சொல்வது. 'மஹேச:' என்னும்போது மஹிமை வாய்ந்த ஈசனான அந்த ஸகுண ப்ரஹ்மம்தான் பகவான் என்று ஆசார்யாள் பதில் கொடுத்துவிடுகிறார். உடனே அடுத்த கேள்விக்குப் போய்விடவில்லை. 'முக்யமாக நம் மதத்தில் சைவர், வைஷ்ணவர் என்று இரண்டு பிரிவு இருப்பதால், 'மஹேசன்' என்றால் அதோடு விடமாட்டார்கள். பகவான் 'யார்?' என்று கேட்ட மாதிரியே, 'மஹேசன் என்றால் யார்? சிவனா, விஷ்ணுவா?' என்று கேட்பார்கள்' என்று ஆசார்யாள் நினைத்து, அதற்கும் பதிலைச் சேர்த்துச் சொல்லிவிட்டார்:

'மஹேச:, சங்கர-நாராயணாத்மைக:' 'சங்கர-நாராயண-ஆத்மா-ஏக:'.

'சங்கரன், நாராயணன் இருவருக்கும் ஆத்மாவாக இருக்கப்பட்ட ஏக வஸ்து; அல்லது, 'சங்கரன், நாராயணன் இருவராகவும் உள்ள ஆத்மா என்ற ஏக வஸ்து,' – அதுதான் பகவான், அதுதான் மஹேசன்.

இருக்கிற அத்தனையும் ஒரே ஆத்மா அல்லது ப்ரம்மம் தான். அதுவே சிவன், அதுவே விஷ்ணு.

'அதுவே எல்லாமாய், எல்லாருமாய், நாமாகவுங்கூட இருக்கும்போது, இந்த இரண்டு பேரைக் குறிப்பாக ஏன் அப்படிச் சொன்னார்?'

அதுதான் நம் எல்லோருமாகவும்கூட இருப்பது என்பது வாஸ்தவந்தானப்பா! ஆனால் நம்மில் ஒருத்தருக்கொருத்தர் நாமேதான் மற்றவரும் என்று தெரிகிறதா? தெரிந்தால் இத்தனை போட்டி, அஸூயை, த்வேஷம் இருக்குமோ? நாம் ஆத்மாதான் என்பதாவது நமக்குத் தெரிகிறதா? ஈச்வரனும் (சிவனும்) மஹாவிஷ்ணுவும் இப்படியில்லை. அவர்களுக்குத் தாங்கள் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மம்தான் என்று நன்றாகத் தெரியும். அதோடு ஈச்வரனுக்குத் தானே மஹாவிஷ்ணு என்று தெரியும்; மஹாவிஷ்ணுவுக்கும் தானே ஈச்வரன், அதாவது

சிவன் என்று தெரியும்.

லோக நாடக தர்பாரில் ஒரே பரமாத்மா பல ரூபங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றும் ஓர் இலாகாவை நிர்வ ஹித்து விளையாடும்போது, மாயா ப்ரபஞ்சத்தை நடத்தி வைத்து ப்ரவ்ருத்தி தர்மத்தைப் பரிபாலிக்கும் சக்ரவர்த்தியாக மஹாவிஷ்ணுவும், ப்ரபஞ்சத்திலிருந்து விடுவித்து மோக்ஷத்தை அருளும் நிவ்ருத்தி தர்ம மூர்த்தியாகப் பரமசிவனும் பொது வில் இருப்பார்கள். சிவன் மோக்ஷம் தருவதில் இரண்டு வகை. ஒன்று – தகுதி பார்க்காமல் ஸகலருக்கும் ஸம்ஸார விடுதலை தருவது. ப்ரளயத்தில் அப்படித்தான் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் ரெஸ்ட். ஆனால் இது சாச்வதமில்லை. மறு ஸ்ருஷ்டியில் அவர்கள் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கத்தான் வேண்டும். இன்னொரு வகைதான் சாச்வத மோக்ஷம்: தகுதி பெற்றவர்க ளுக்கு மாத்திரம் ஞானத்தை அளித்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிப்பது. இதுதான் என்றைக்கும் சாச்வதமாயிருக்கிற மோக்ஷம். பரமசிவன் இந்த இரண்டுவித மோக்ஷங்களையும் இரண்டுவிதமான அவஸரங்களில் (கோலங்களில்) அருளு கிறார். தகுதியில்லாதவர்களுக்கு ஒரு ப்ரளயத்திற்கும் மறு ஸ்ருஷ்டிக்கும் இடையிலுள்ள அவ்வளவு நீண்ட காலம் ஸம் ஸார நீக்கம் தருவதுகூட கர்ம நியதிக்கும் நீதிக்கும் பொருந்தாத 'ஓவர்' – கருணைதான் என்பதால், அதைக் கொஞ்சம் ஈடுகட்டு வதற்காக அப்போது ஜீவர்களை பயமுறுத்துகிற மாதிரி ருத்ரன் என்ற பெயரில் ஸம்ஹார மூர்த்தியாகி ப்ரளயம் என்று கோரமாகக் காட்டுகிறார். தகுதியுள்ளவர்களுக்குப் பரம சாந்த மாக ஞானானுக்ரஹம் செய்து நித்ய மோக்ஷத்தில் சேர்க்கும் போது தக்ஷிணாமூர்த்தியாகச் சாந்தமான ஸௌம்ய ரூபத்தில் இருக்கிறார்.

பொதுவிலே இப்படி மஹாவிஷ்ணு – மாயா லோக நிர்வாஹம், பரமேச்வரன் – ஞான மோக்ஷ ப்ரதானம் என்று தோன்றும்படியிருந்தாலும், பரமாத்மாவின் லீலையே 'unity in diversity' (வேற்றுமையில் ஒற்றுமை) என்பதில்தானே இருக்கி றது? அதனால் இரண்டும் ஒரே பரமாத்மா என்று காட்டும்படி யாக அவ்வப்போது இந்த இரண்டு பேர்களும் தங்கள் இலாகாக்களைக் கொஞ்சம் பரஸ்பரப் பரிவர்த்தனையும் பண் ணிக் கொள்வார்கள்! தங்களுடைய ஐக்ய பாவத்தை

(ஒற்றுமையை) இப்படி விளையாடிக் காட்டுவார்கள்.

எல்லா அவதாரங்களிலுமே மஹாவிஷ்ணு துஷ்ட ஸம்ஹாரம் பண்ணினார், அவர் கையால் ஸம்ஹாரமானவர்கள் மோக்ஷத்திற்கே போனார்கள் என்னும்போது அவர் பரமேச்வரனின் ருத்ர கார்யத்தைத்தானே பண்ணியிருக்கிறார்?

வேதம் சிவபரமாக ஸூக்தங்களையும் யஜ்ஞங்களையும் கொடுத்திருக்கிறது; விஷ்ணு பரமாகவும் அதே மாதிரி கொடுத்திருக்கிறது. இரண்டு பேருக்கும் ஒரே மாதிரி அடைமொழிகளைத்தான் கொடுத்து, பேதமேயில்லை என்று காட்டுகிறது. ஸ்ம்ருதிகளிலும் அப்படித்தான். புராணங்களைப் பார்க்கும்போதுதான் சைவமான புராணங்கள், வைஷ்ணவமான புராணங்கள் என்று இருப்பதில், பேதப்படுத்தி, 'இதுதான் ஒசத்தி; இல்லை, இன்னொன்றுதான் ஒசத்தி' என்று காட்டுவதாகத் தோன்றும். ஆனாலும் ஆதார சாஸ்த்ரங்கள் என்று 'அதாரிடி' பார்த்தோமானால் முதலில் ச்ருதி (வேதம்), அப்புறம் ஸ்ம்ருதி, அப்புறந்தான் புராணம் என்று வரும், அது மட்டுமில்லாமல் புராணங்களையேகூட ஆழ்ந்து பார்த்தால் ஒவ்வொன்றிலும் சில இடத்திலாவது, 'பேதமே கிடையாது, இரண்டும் ஒன்றுதான்' என்று அபிப்ராயம் தத்வோபதேசமாக மட்டுமின்றி, நன்றாக மனஸில் தைக்கிற மாதிரிக் கதா ரூபமாகவேகூட விளக்கப்பட்டிருக்கும். அவரவர் மனஸுக்கு ஏற்றபடி இஷ்ட தெய்வமாக வரித்த மூர்த்தி ஒன்றிடமே சித்தம் சிதறாமல் ஒருமுகப்பட வேண்டுமென்றே ஒசத்தி – தாழ்த்தி சொல்லியிருப்பதெல்லாம் என்று புரியும்.

ஆகையால் சிவ – விஷ்ணுக்களை ஒரேயடியாக பேதப்படுத்தி நினைப்பது ரொம்பத் தப்பு. பூர்ண வைதிகமாக ஆசார்யாள் மறுபடி ஸ்தாபித்த ஸ்மார்த்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுக்கு சிவ – விஷ்ணு பேதம் இருக்கவே கூடாது என்றுதான் அவர் வைத்திருக்கிறார். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணங்கள் காட்டுகிற அபேதத்தையே அவர்கள் பின்பற்ற வேண்டுமென்று வைத்திருக்கிறார்.

க்ருஷ்ணராக வந்தபோது அப்படித்தான், தாம் வேறில்லை, ஈச்வரன் வேறில்லை என்று அவர் ப்ரூவ் பண்ணிக் காட்டி

னார். மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமானாலும், பரமேச்வரனுக் குரியதாகக் கருதப்படும் ஸம்ஹாரம், ஞானோபதேசம் இரண் டையும் நன்றாகச் செய்து காட்டினார். எல்லா அவதாரங்களி லுமே ஸம்ஹார மூர்த்தியாக இருந்திருக்கிறாரென்றாலும், இங்கே அந்த 'ஆஸ்பெக்ட்'டை நன்றாகவே 'அன்டர்-லைன்' பண்ணிக் காட்டினார். அர்ஜுனனுக்கு விச்வரூப தர்சனம் கொடுக்கும்போது,

'திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு:, பச்யமே யோகம்-ஐச்வரம்'★

– 'உனக்குத் தெய்விகமான பார்வை கொடுக்கிறேன். அதைக் கொண்டு, ஈச்வரனுக்குரியதான யோக சக்தியை என்னிடத்தில் பார்' என்கிறார்.

இங்கே 'ஈச்வரன்' என்னும்போது வேதாந்தம் சொல்லும் ஸகுண ப்ரம்மத்தைச் சொன்னாரா? அல்லது? வ்யவஹாரத்தில் பரமசிவனையே 'ஈச்வரன்' என்று சொல்லும் அர்த்தத்தில் சொன்னாரா?

வெகு காலமாக உலக வழக்கம் பரமசிவனையே ஈச்வரன் என்று சொல்வதாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. (அகராதி யான) 'அமர கோச'த்திலேயே சிவனுடைய பெயர்களைச் சொல்லும்போதுதான், 'ஈச்வர: சர்வ ஈசாந:' என்று இருக்கிறது. காளிதாஸனுடைய வாக்கு உத்தமமான வியவஹாரம். அவர் 'ரகுவம்ச'த்தில்,

'ஹரிர்-யதைக: புருஷோத்தம ஸ்ம்ருத:
மஹேச்வரஸ்-த்ர்யம்பக ஏவ நாபர:' *(111.49)*

– 'எப்படி விஷ்ணு ஒருத்தரே புருஷோத்தமன் என்றும் த்ரிநேத்ரரான சிவன் ஒருத்தரே மஹேச்வரன் என்றும் கருதப்ப டுகிறார்களோ அப்படி..' என்று ஏதோ ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு போகிறார். பரமசிவனைப் புருஷோத்த மன் என்று சொல்லும் வழக்கமே கிடையாது. 'புருஷ உத்தம்'தான் 'பெரும் ஆள்' – 'பெருமாள்' என்று ஆனது. பெருமாள் கோயில் என்றால் விஷ்ணு ஆலயம்தானே? சிவனு டையதில்லையே? அப்படியே, ஈச்வரன் கோயில் என்றால்...?

இப்படி 'அமரகோசம்', மஹாகவியின் வாக்கு, லோக

★ கீதை XI-8

வ்யவஹாரம் மூன்றிலும் ஈச்வர சப்தத்தால் குறிக்கப்படும் சிவனை க்ருஷ்ண பரமாத்மா சொன்னாரா, அல்லது வேதாந்த பரிபாஷைப்படி ஸகுண ப்ரம்மத்தைச் சொன்னாரா என்று கேட்டால், இந்த இடத்திலே சிவனைச் சொன்னதாகத்தான் அடுத்தாற்போல் நடப்பதிலிருந்து தெரிகிறது.

அடுத்தாற்போல் என்ன நடக்கிறது? பகவான் விச்வரூபம் காட்டுகிறார். ஆனால் மாயா மோஹனனாக ஜகத் பரிபால னம் பண்ணி விளையாடும் மஹாவிஷ்ணுவாகவா அந்த விச்வரூபத்தில் அவர் (தம்மைக்) காட்டினார்? இல்லை. ப்ரளய கால ருத்ரனாகத்தான் காட்டினார்! அவரே,

'காலோ (அ)ஸ்மிலோக-க்ஷய-க்ருத் ப்ரவ்ருத்த:
(XI.32)

– 'உலகை அழிக்கும் மஹாபலம் கொண்ட காலனாக இருக்கிறேன்' என்கிறார்! கால காலனான பரமசிவனுக்கே மஹாத் காலன் என்று பெயர். உஜ்ஜயினியில் அந்தப் பெயரில் தான் ஜ்யோதிர்லிங்கமாயிருக்கிறார்.

பரம லாவண்ய மூர்த்தியாக வேணுகானம் பண்ணுபவனை இந்த உக்ரரூபத்தில் பார்க்கவே அர்ஜுனனுக்குக் குலை நடுங்கு கிறது! ஸம்ஹார மூர்த்தியாக, ஆகாசத்துக்கும் பூமிக்குமாக விச்வரூப தர்சனம் தந்தால்? அர்ஜுனன் 'ஐயோ, அப்பா!' என்று அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு, 'இந்த உன்னுடைய உக்ரரூபத்தைப் பார்த்து த்ரிலோகமும் நடுங்குகிறது. ததா (அ)ஹம்: நானும் அப்படியே! அக்னிஜ்வாலை வீசும் உன் கண்ணைப் பார்த்தால், காப்ராவில் என் தைர்யம் போன இடம் தெரியவில்லை! உன் கோரைப்பல்லையும், ப்ரளயாக்னி வீசும் வாயையும் பார்த்தால் எனக்குத் திக்குத் திசையே புரியவில்லை! இங்கே (போர்க்களத்தில்) கூடியிருக்கிற அத் தனை ராஜாக்களும், கௌரவ ஸமூஹமும், பீஷ்ம த்ரோணாதி களும், கர்ணனும், நம்படைகள் உள்பட எல்லாரும் நீ பயங்கர மாகத் திறந்து கொண்டிருக்கும் வாய்க்குள் போய் அரைபட்டு, உன் பல்லுக்கு நடுவில் சூரணமாக ஈஷிக்கொண்டிருக்கிறார் களே!' என்றிப்படி விலவிலத்துப்போய் பெரிய ஸம்ஹார மூர்த்தியாகத்தான் அந்த விச்வரூபத்தை வர்ணிக்கிறான்.

பூமாதேவி துஷ்ட அரசர்களின் பாபத்தைத் தாங்க முடியா மல் முறையிட்டதன் பேரில்தான் க்ருஷ்ணாவதாரமானது பூபாரம் தீர்ப்பதான ஸம்ஹார உத்தேசத்துடன் ஏற்பட்டது. 'விநாசாய ச துஷ்க்ருதாம்' என்று ருத்ரனின் ஸம்ஹார க்ருத்யம் மற்ற அவதாரங்களிலும் நடந்தது தானென்றாலும், க்ருஷ்ணா வதாரத்திலேயே அது ஒரு நீண்ட ஆயுஸுக்காலத்தில் ஆரம்பத் திலிருந்து ஏறக்குறைய கடைசிவரை நெடுக நடந்தது.

மத்ஸ்ய, வராஹ, நரஸிம்ஹ அவதாரங்களில் சட்டென்று ஒரு ஸந்தர்பத்தில் ஆவிர்பாவம், ஓர் அஸுரனை அல்லது அஸுரக் கூட்டத்தை வதம் செய்வது என்பதோடு ஸரி. கூர்மம் அமிருதம் கடைந்த காலத்தில் மத்தாக இருந்த மந்தர மலை யைத் தாங்கியதோடு ஸரி. வாமனாவதாரம் பிரம்மசாரியாக சில வருஷங்கள் லோகத்திலிருந்து, மஹாபலிக்கு ஸம்ஹாரம் என்று சொல்ல முடியாத பரமானுக்ரஹமாகப் பண்ணியே அவனிடமிருந்து பூலோக, ஸ்வர்க லோகங்களை மீட்டது. பரசுராமர் ரொம்பவும் நீண்டகாலம், 21 தலைமுறை துஷ்ட ராஜாக்களை ஸம்ஹாரம் செய்தாலும் தனியாட்களைத்தான் கொன்றாரே தவிர ஸேனை ஸேனையாக வதம் செய்ய வில்லை. ராமர் முதலில் பால்யத்தில் ஸுபாஹு மாரீசரோடு ஒரு சின்ன ராக்ஷஸ கோஷ்டி, அப்புறம் பல வருஷத்திற்கு அப்புறம் தண்டகாரண்யத்தில் விராதன், பிறகு 14,000 கர, தூஷணாதி ராக்ஷஸர்கள், அதற்கப்புறம் மிகப் பெரிய ராவண ஸ்ஸைன்யம் என்று நாலைந்து ஸந்தர்ப்பங்களில்தான் ஸம்ஹாரம் செய்தார். நடுவில் கபந்தன், வாலி மாதிரியான தனி ஆஸாமி களின் வதமும் நடந்தது. பிற்பாடு லவணாஸுரவதம் சத்ருக்ன னால் நடந்தது. க்ருஷ்ணர்தான் பிறந்தவுடன் பூதனையில் ஆரம்பித்து, அப்புறம் சகடாஸுரன், த்ருணாவர்த்தன், பகாஸுரன் என்று கம்ஸன் வரையில் போய் ஒரு பட்டா ளத்தைப் பால்யத்திலேயே ஸம்ஹரித்து விட்டு, அப்புறம் எழுபது எண்பது வருஷம் ஒன்று மாற்றி இன்னொன்று என்று – ஜராஸந்தனின் பெரிய ஸேனையைத் திரும்பத் திரும்ப அழித்து, காலயவனன் போன்றவர்களையும் மறைமுகமாகக் கொன்று, அப்புறம் ருக்மிணி விவாஹத்தில் மச்சினன்மார் களுடனேயே சண்டை (கொல்லவில்லை), நரகாஸுரனுடன் யுத்தம், பாண்டவர்களைக் கருவியாகக் கொண்டு மிகப் பெரிய

மஹாபாரத யுத்தம், தாத்தாவான பிறகுகூட பேரன் அநிருத்தனை ஜெயிலில் வைத்த பாணாஸுரனுடன் யுத்தம் என்று விடாமல் பண்ணி ருத்ர பாவத்தை நன்றாகக் காட்டினார். அவரே ஸ்பஷ்டமாக,

காலோஸ்மி லோக க்ஷயக்ருத் ப்ரவ்ருத்த:।
லோகாந் ஸமாஹர்த்தும் இஹ ப்ரவ்ருத்த:॥

'நான் லோகத்தை அழிக்கும் பலவானான காலனாக இருக்கிறேன். லோகங்களை ஸம்ஹரிக்கவே இங்கே வந்திருக்கிறேன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இது மிகைப்படுத்திச் சொன்னதுதான். வாஸ்தவத்தில் அவர் லோகம் முழுவதையும் ஸம்ஹாரம் செய்துவிடவில்லை. அவதாரத்தை முடித்தபோது லக்ஷோபலக்ஷம் கௌரவ-பாண்டவர்கள் செத்துப்போய், யது வம்சமும் அழிந்து போயிருந்தாலும் அப்போதும் நிறைய ப்ரஜைகள் பாக்கியிருக்கத்தான் செய்தார்கள். அவர்கள் மேல்தான் பரீக்ஷித்து ஆட்சி செலுத்தினான். ஏன் மிகையாகச் சொன்னாரென்றால்... இவரே தேரை ஓட்டிக் கொண்டு வந்து அர்ஜுனனை யுத்த பூமியில் நிறுத்தியிருக்கும்போது அவன், 'யுத்தமா, பண்ணுவதா?' என்று முரண்டு பண்ணுகிறான். 'டேய், நீ இல்லாவிட்டாலும் நானே தீர்த்துக் கட்டி விடுவேண்டா! அதுதான் என் ஸங்கல்பம். உனக்கு வெற்றி வீரன் என்று யசஸ் சேர்க்கணுமென்றே போனால் போகிறதென்று உன்னை எனக்குக் கருவியாக 'சூஸ்' பண்ணினேன்' என்று பகவான் அவனுக்குச் சொல்ல வருகிறார். அது அவனுக்கு நன்றாக மனஸில் தைக்கணுமானால் இப்படி மிகைப்படுத்தித்தான் சொல்லணும்... ஒரு ஸத்கார்யம், ஆயிரம் ரூபாய் வேண்டியிருக்கிறது, நானே போட்டுப் பண்ணிவிடலாம். ஆனாலும் நாலுபேருக்குப் புண்யம் வரட்டுமே என்று நினைத்து ஒருத்தனிடம் போய்க் கேட்கிறோம். அவன் மூக்கால் அழுகிறான். அப்போது, 'அடேய், உன் ஸஹாயமில்லாமல் நானே லக்ஷரூபாய் போட்டுப் பண்ணிவிட முடியும்டா' என்று, - நமக்கு வேண்டியது ஆயிரம்தான், நம்மால் முடிந்ததும் அவ்வளவுதான் என்றாலும்கூட அதை ஒரே தூக்காக லக்ஷம் என்று தூக்கித்தானே சொல்வோம்? அப்படித்தான், துஷ்ட ஜன ஸம்ஹாரத்திக்கு மட்டுமே வந்த பகவான் ஸர்வ லோகத்தையுமே ஸம்ஹரிக்க வந்ததாகச் சொன்னார்! அப்படிச்

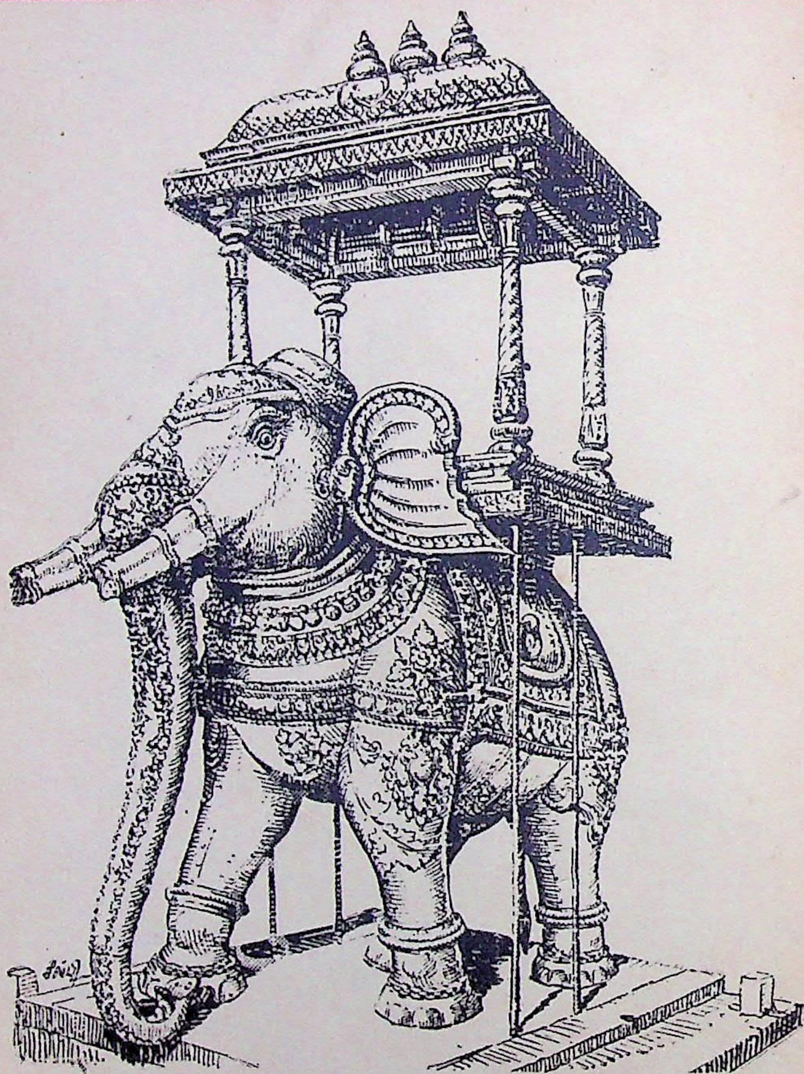
சொல்லும்போதே இப்படி ஸர்வலோக ஸம்ஹாரம் செய்வது ப்ரளய கால ருத்ரனே ஆனதால், தானும் அவனும் ஒன்றுதான் என்று தெரிவித்துவிட்டார்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

PRINTED BOOKS

யானை (வாகனம்)